அப்பர் பாமாலை

1—6—1955

அப்பரில்லம்

நேமத்தான்பட்டி

அப்பர் பாமாலை

நேமத்தான்பட்டி

''அப்பரில்லம்''

பழ. கி. கிருஷ்ணன்

மகன் திருவளர் செல்வன்

திருநாவுக்கரசின்

திருமணப் பரிசு.

மன்மத - வைகாசி - க௮. (1—6—1955)

தொகுப்பும் உரையும் :

ராய. சொ.

முதற் பதிப்பு 2000.

இந்நூல் கிடைக்குமிடங்கள்.

திருநாவுக்கரசு வித்தியாசாலை நேமத்தான்பட்டி.

"அப்பரில்லம்" அப்பர் தெரு, நேமத்தான்பட்டி,
(இராமநாதபுரம் மாவட்டம்.)

"அப்பரில்லம்", இராஜப்பாநகர், தஞ்சாவூர்.

மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ், புதுக்கோட்டை-91.

சிவமயம்

அப்பர் பாமாலை

நூல்முகம்

''தேவரும் மறையும் இன்னமுங் காணுச் செஞ்சடைக் கடவுளைப் பாடி, யாவரும் மதித்தோர் மூவரில்'' ஒருவர் அப்பர். அப்பர்பெருமான் பாமாலைபாடித் தேவுக்கு ஆர மாகச் சூட்டினார். தேவினிடத்து வாரங்கொண்டு அந் நாவரசர் வாய்மலர்ந்த தமிழ்மாலை விலைமதிப்பைக் கடந்தது.

பாமாலை பாடத் தன்னைப் பணித்தவன் இறைவனே என வும், தமிழ்மாலை தன்னைப் பாடுவித்தவன் சிவபெருமானே என்றும் நாவேந்தர் நவில்கின்றார்.

'' பத்தனாய்ப் பணிந்து அடியேன்தன்னைப் பன்னாள்
பாமாலை பாடப் பயில்வித்தானை ''
'' பந்தம் அறுத்து ஆளாக்கிப் பணிகொண்டு ஆங்கே
பன்னிய நூல் தமிழ்மாலை பாடுவித்து.''

என்பன அடிகள் பாமாலையில் தொடுக்கப்பெற்ற மலர்கள்.

அப்பர் பெருமான் சிவபெருமானுக்கு அணிந்த பாமாலை மூவாயிரத்து அறுபத்தாறு. அப்பரந்த கடலுள் மூழ்கித் தேடி எடுக்கப்பெற்ற அருமை முத்துமாலைகள் நூற்றுஐம்பது இந்நூலை அலங்கரிப்பவை. இவை என்னால் முன்னர் தொகுக்கப்பெற்ற ''தேவாரமணி'' நூலில் முற்பகுதிக் கண் அமைந்திருப்பவை.

அப்பர் தேவாரப் பாடல்கள், '' கன்னல் பாகில் - கோத் தேனில் - கனியில் கனிந்த கவிகள்.'' வாக்கின் மன்னர் சிவ பெருமானை ''உருகிப் பெருகி உளங்குளிர முகந்துகொண்டு பருகி''ச் சுவைகண்டார். அந்''நடையறாப் பெருந்துறவி''க் குச் சிவனார், கனியைவிட இனிக்கின்றார்; கட்டிபட்ட கரும்பையும் கடந்து தித்திக்கின்றார்; பனிமலர்க்குழல் பாவை நல்லாருக்கும் மேலாக நல்லின்பம் ஊட்டுகின்றார்; தனிமுடி கவித்து ஆளும் அரசினும் இனியனாக அமைகின்றார்.

அப்பர் அடிகள், ஆண்டாலும் அறிவாலும் ஆற்றலாலும் அஞ்சாமையாலும் அடக்கத்தாலும் அடியார் அடித்தொண்டாலும் அனைவரினும் மேம்பட்டவர். அப்பெரியார் அருளிய தேவாரப் பாமாலை வெறும் சொற்கோவையல்ல. அவை புலமை நிரம்பியவை; ஆணித்தரமானவை; நெஞ்சை அள்ளும் கருத்துக்கள் கொண்டவை என்பவற்றை இந்த நூல் சொல்லும்.

'' மறந்தருதீ நெறிமாற மணிகண்டர் வாய்மைநெறி
அறந்தரு நாவுக்கரசர்''

நடுநாடு என்று அழைக்கப்பெறும் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே ''தெய்வ நெறிச் சிவம் பெருக்கும் திருவாமூர்'' என்று சேக்கிழார் அடிகளால் போற்றப்படும் பதியிலே ''புகழனுர்'' என்ற அருமைப் பெயருடைய தந்தையார்க்கு, 'மாதினியார்' என்னும் 'இனிய பெயர்கொண்ட தாயார் மணி வயிற்றில் வந்து அவதாரம் செய்தார்.

அவர்தம் பிள்ளைத் திருநாமம் மருள்நீக்கியார் என்பது. மருள்நீக்கியார் என்பதற்கு மயக்கத்தைப் போக்கியவர் என்பது பொருள். பின்,

'' மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியான்
தாள் தொழாதே
உய்யலாம் என்றெண்ணி உறிதூக்கி.''

அவர் சமண்சமயம் புகுந்தபோது, அங்குஅவர்க்குத்தரப்பட்ட பெயர் தருமசேனர். அதன் பிறகு சைவம் பற்றிச் சிவபெருமானுல் பாமாலை பாடப் பயிற்றுவிக்கப் பெற்ற பின்னர் எய்திய பெயர் திருநாவுக்கரசர். நாவுக்கரசு, வாக்கின்மன், சொல்லின் வேந்து, ஆளுடைய அரசு என்பன ஒரே தன்மையன. நாவரசர் தாண்டகம் பாடுவதில் இணையற்றவராகலின் தாண்டக வேந்தர் என்னும் பெயரையும் பெறுகிமுர்.

'' அம்பிகைசெம் பொற்கிண்ணத்து அமுதஞானம்
கொடுப்ப அழுகைதீர்ந்த
செம்பவள வாய்ப் பிள்ளை.''

ஆகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுல் 'அப்பரே'! என அழைக்கப்பெற்று, இன்று தமிழ் மக்கள் அனைவர்க்கும் அப்பராக விளங்குகின்முர் திருநாவுக்கரசர்.

அப்பர் சுவாமிகள் ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னே இருந்தவர். அன்று அவர் பாடிய பாடல், சுவை குன்ருமல் இன்றும் இனிக்கின்றது; என்றுமே இனிக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லே. அப்பர் இவ் உலகில் மிக நீண்ட வாழ்நாள் பெற்றிருந்தார். எண்பத்தொரு ஆண்டுகள் வாழ்ந் தார் என்ப.

'' தளே அவிழ் கோதை நல்லார்
தங்களோடு இன்பம் எய்த
இளேயனும் அல்லேன் எந்தாய்
என்செய்வான் தோன்றி னேனே.''

என அவரே பாடுகிருர்.

அப்பரையே கண்கண்ட தெய்வமாகக் கொண்டு வழி பட்டார் அப்பர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே ஒரு பெரியார். அவரே அப்பூதி அடிகள் நாயஞர் என்பவர். திருநாவுக்கரசர் மீது கொண்ட தெய்வக் காதலால் தம்மிடமுள்ள எல்லாப் பொருளுக்கும் திருநாவுக்கரசர் பெயரையே சூட்டி மகிழ்ந் தார் அப்பூதியடிகள்.

அந்த நாளில் திங்களூரில் வாழ்ந்த அப்பூதி அடிகளேப் போலவே இந்த நாளில் நாம் அறிய நேமத்தான்பட்டியில் வாழ்ந்தார் பழநியப்பர் என்னும் பெரியார். அப்பரிடம் கொண்ட காதலில் அப்பூதியைவிடத் தாம் குறைந்தவரல்லர் என்று காட்டிஞர் பழநியப்பர். எல்லாப் பொருளுக்கும் அப்பர் திருப்பெயரையே இட்டார். அவர் அப்பர் பெயரால் கண்ட அறங்கள் பல இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன.

அப்பரைப் போலவே நெடுங்காலம் வாழ்ந்த பழநியப்ப ரின் பேரனும், அன்பர் கிருஷ்ணன் மகனுமான, செல்வன் திருநாவுக்கரசன் திருமண நினேவாக இந்த அப்பர் பாமாலே, மணம் பரப்பி எழுகின்றது.

இப்பாமாலேயை அனேவரும் நாவால் சுவைத்துப் பயன் பெற்றுய்யத் ''தில்லேயுள் சிற்றம்பலத்து நட்டம் ஆட எடுத் திட்ட பாத'' த்தைப் போற்றுவோமாக.

ராய. சொ.

பழநியப்பன் அன்பு

(1) கோவிலாய் ஓங்கும், குளமாய்ப் பெருகிநிற்கும்
நேயமிகு கல்வி நிலையமுமாம்—ஆயபல
புண்ணியங்கள் செய்து, புவியில் புகழ்வளர்க்கும்
அண்ணல் பழநியப்பன் அன்பு.

(2) தேசமக்கள் யாவருந்தன் செல்வமக்க ளேஎன்னப்
பாசமுற நோக்கும் பழநியப்பன்—ஆசைமிகுந்
தப்பர் பெயரால் அமைத்தகல் விச்சாலை
எப்போதும் வாழ்க இனிது.

(3) ஓடி விளையாடி உல்லாச மாய்நின்று
பாடிக் கதைகள் பலசொல்லிக்—கூடிநம்
மக்கள் பயின்று மகிழ்ந்துவரும் காட்சியந்தச்
சொர்க்கத் திலுமுண்டோ சொல்.

(4) நித்தம் இளமை நிலைக்கும் படியீசன்
வைத்திலனே என்று வருந்துகின்றேன்—பத்திமிகு
நாவரசின் நாமங்கொள் நற்கல்விச் சாலையின்சீர்
யாவையுமே கேட்டறிந்த யான்.

(5) தேவரும் போற்றுந் திருநாடு தென்னாடாம்
யாவதும் ஐய மிதிலில்லை—மூவர்
தமிழ்தரும் இன்பம் தருமோஅவ் வானின்
அமிழ்தமும் சொல்வாய் அறிந்து.

(6) அப்ப ரிசையரங்கும் அண்ணலரிச் சந்திரன்போர்
எப்பொழுதும் போற்றும் இளம்படையும்—ஒப்பரிய
பாரதத் தாயைப் பணிந்து பணிசெய்து
சீருடன் வாழ்க தினம்.

—கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை.

உ

சிவமயம்

அப்பர் பாமாலை

அங்க மாலை

தலையே! நீவணங்காய்!
தலை மாலை தலைக்குஅணிந்து
தலையா லேபலி தேரும் தலைவனைத்
தலையே நீவணங்காய்! க.

கண்காள்! காண்மின்களோ!
கடல் நஞ்சுண்ட கண்டன்தனை,
எண்தோள் வீசிநின்று ஆடும் பிரான்தனைக்
கண்காள் காண்மின்களோ! உ.

செவிகாள்! கேள்மின்களோ!
சிவன் எம்இறை செம்பவள
எரிபோல் மேனிப்பி ரான்திறம் எப்போதும்
செவிகாள் கேள்மின்களோ! ங.

அங்கமாலை : உறுப்புக்களின் பயனை உணர்த்தும் பாசுர வரிசை.

க. தலைமாலை : தலைகளால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலை. தலையாலே : தலைஓட்டிலே. பலிதேரும் : பிச்சை ஏற்கும். தலைவன் : சிவபெருமான்.

தலையின் பயன் தலைவனை வணங்குவதே.

உ. காண்மின்கள் : பாருங்கள். கண்டம் : கழுத்து.

கண்களின் பயன் கடவுளைக் காண்பதே.

ங. எரி : தீ. திறம் : மேன்மை.

காதுகளைப் பெற்றார் பெறும்பேறு, இறைசிவன் புகழ் கேட்பதே.

வாயே! வாழ்த்துகண்டாய்!
மத யானை உரிபோர்த்துப்
பேய்வாழ் காட்டகத்து ஆடும்பி ரான்தன்னை
வாயே வாழ்த்துகண்டாய்! ச.

தேடிக் கண்டுகொண்டேன்;
திரு மாலொடு நான்முகனும்
தேடித் தேடொணாத் தேவனை என்உளே
தேடிக் கண்டுகொண்டேன். ரு.

கலிவிருத்தம் (திருக்குறுந்தொகை)

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்குஇள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே;
ஈசன் எந்தை இணைஅடி நீழலே. சா.

ச. உரி: தோல். காட்டகத்து: காட்டினிடத்திலே.

வாய் படைத்தது மதயானைத் தோல்போர்த்த மகாதேவனை வாழ்த்தவே.

ரு. நான்முகன்: பிரமன். என்உளே: எனக்குள்ளே.

பதவி படிப்பு ஆதியவற்றால் இறுமாப்புற்றோரால் தேடிக் காணமுடியாத தேவனை என்உள்ளே கண்டுகொண்டேன்.

சா. மாசு இல்: குற்றம் இல்லாத. மாலை மதியம்: மாலைப் போதிலே தோன்றும் சந்திரன்; அஃதாவது வளர்பிறை. இளவேனில்: சித்திரை, வைகாசி மாதங்கள். மூசு வண்டு அறை: மொய்த்து வண்டுகள் ஒலமிடும். பொய்கை: தடாகம். இணை அடி: இரண்டு பாதங்கள். நிழல்: நிழல்.

ஈசன் திருவடிநிழல், வீணையின் ஒலியாகவும் திங்களின் தண்மையாகவும் தென்றலாகவும் இளவேனிலாகவும் பொய்கையாகவும் பொலிகிறது.

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேன்நெடுங் காலமே. ௭.

நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே,
புக்கு நிற்கும்பொன் ஆர்சடைப் புண்ணியன்;
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும்நீ ருங்கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே. ௮.

விறகில் தீயினன்; பாலில் படுநெய்போல்,
மறைய நின்றுளன்; மாமணிச் சோதியான்;
உறவு கோல்நட்டு உணர்வு கயிற்றினுல்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே. ௯.

---

௭. மடநெஞ்சு : அறியாமையோடு கூடிய மனம். தாழ்த்த : வணங்க. சென்னி : தலை. சூழ்த்த : சேர்ந்த; சூழ்ந்த என்பதன் திரிபு. வீழ்த்தவா : தொலைந்து போய்விட்டதே.

வாழ்த்த வாய் தந்தான்; நினைக்க நெஞ்சு கொடுத்தான்; தாழ்த்தத் தலையளித்தான்; ஆனல் நான் எதுவும் செய்யாமல் நெடுங்காலத்தை வீணுக்கினேன்.

௮. நெக்கு நெக்கு : இளகி இளகி. புக்கு : புகுந்து. நிற்கும் : நிற்பான். பொன்ஆர்சடை : பொன்னை ஒத்த நிறமுடைய சடை. பொக்கம் : வஞ்சகம். நக்கு நிற்பன் : மறைந்து நிற்பான். அவர்தமை நாணி : அவர்கட்காக வெட்கப்பட்டு.

வஞ்சகர் பூசையைக் கண்டு கடவுளே வெட்கப்படுவான்.

௯. படு : உண்டாகும். உறவு கோல் : தொடர்பு என்ற மத்து. உணர்வு கயிறு : உணர்ச்சி என்ற கயிறு. முறுக வாங்கி : நன்ருக இழுத்து.

விறகுக்குள் தீ இருப்பதுபோலவும் பாலுக்குள் நெய் இருப்பதுபோலவும் இரத்தினத்துள் ஒளி இருப்பதுபோலவும் இறைவன் ஒவ்வொருவர் உள்ளும் மறைந்து நிற்கின்ருன்; உறவு என்ற கோலை இட்டு உணர்வு என்னும் கயிற்றைக்கொண்டு முறுக வாங்கிக் கடைந்தால் வெளிப்படுவான்.

கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாஉள;
இட்டுக் கொள்வன பூஉள நீர்உள;
கற்றைச் செஞ்சடை யான்உளன்; நாம்உளோம்;
எற்றுக் கோநம னால்முனிவு உண்பதே. க0

மனிதர் காள்!இங்கே வம்!ஒன்று சொல்லுகேன்;
கனிதந் தாற்கனி உண்ணவும் வல்லிரே?
புனிதன் பொற்கழல் ஈசனெ னுங்கனி
இனிது சாலவும் ஏசற் றவர்கட்கே. கக.

கங்கை ஆடில்என்? காவிரி ஆடில்என்?
கொங்கு தண்கும ரித்துறை ஆடில்என்?
ஓங்கு மாகடல் ஓதநீர் ஆடில்என்?
எங்கும் ஈசனெ னாதவர்க்கு இல்லையே. கஉ.

க0. கற்றை: கூட்டமான. எற்றுக்கோ: எதற்காகவோ. நமன்: எமன். முனிவு: கோபம்.

சிவனை அடைந்தார்க்கு எம பயம் இல்லை.

கக. வம்: வாருங்கள். புனிதன்: பரிசுத்தமானவன். பொற்கழல்: அழகிய திருவடி. சாலவும்: மிகவும். ஏசற்றவர்: விரும்பியவர்.

விரும்புபவர்க்கு, ஈசன் எனுங்கனி, மாங்கனியைவிட, பலாப் பழத்தைக் காட்டிலும் சால இனிக்கும்.

கஉ. கொங்கு: மணம். தண்: குளிர்ச்சி. ஓங்கு: ஓங்கிய. மா: பெரிய. ஓதம்: சத்தம்.

எத்தனை தீர்த்தத்தில் மூழ்கினாலும் ஈசனை எங்கும்காணும் அறிவு அற்றார்க்கு வீடு இல்லை.

வேதம் ஓதில்என்? வேள்விகள் செய்கில்என்?
நீதி நூல்பல நித்தல் பயிற்றில்என்?
ஓதி அங்கம்ஓ ராறும் உணர்கில்என்?
ஈச னைஉள்கு வார்க்கன்றி இல்லையே. கங.

நன்று நோற்கில்என்? பட்டினி ஆகில்என்?
குன்றம் ஏறி இருந்தவம் செய்யில்என்?
சென்று நீரிற் குளித்துத் திரியில்என்?
என்றும் ஈசன்என் பார்க்கன்றி இல்லையே. கச.

கோடி தீர்த்தம் கலந்து குளித்தவை
ஆடி னாலும் அரனுக்குஅன்பு இல்லையேல்
ஓடும் நீரினை ஓட்டைக் குடத்து அட்டி
மூடி வைத்திட்ட மூர்க்கனோடு ஒக்குமே. கரு.

நூறு கோடி பிரமர்கள் நொங்கினர்;
ஆறு கோடி நாராயணர் அங்ஙனே;
ஏறு கங்கை மணல்எண்ணில் இந்திரர்;
ஈறி லாதவன் ஈசன் ஒருவனே. கசா.

கங. வேதம்: மறை. வேள்வி: யாகம். நித்தல்: நாள் தோறும். பயிற்றில்: படித்தால். உள்குதல்: நினைத்தல்.
கச. நோற்கில்: தவம் செய்தால். குன்றம்: மலை.

கரு. அட்டி: சேர்த்து.

கோடி தீர்த்தத்தில் குளித்தாலும் கடவுளிடத்து மெய்யன்பு இல்லாதவர் ஓட்டைக் குடத்திலே நீரைச் சேர்த்து வைத்த மூடர்க்குச் சமமாவர்.

கசா. நொங்கினர்: அழிந்தார். ஈறு இல்லாதவன்: முடிவு இல்லாதவன். ஈசன்: சிவபெருமான்.

வாது செய்து மயங்கும் மனத்தராய்
ஏது சொல்லுவீ ராகிலும் ஏழைகாள்!
யாதோர் தேவர் எனப்படு வார்க்கெலாம்
மாதே வன்அலால் தேவர்மற்று இல்லையே. கஎ.

கூவல் ஆமை குரைகடல் ஆமையைக்
கூவ லோடுஒக்கு மோகடல் என்றல்போல்,
பாவ காரிகள் பார்ப்பரிது என்பரால்
தேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே. கஅ.

இல்லக விளக்கது; இருள்கெ டுப்பது;
சொல்லக விளக்கது; சோதி உள்ளது;
பல்லக விளக்கது; பலரும் காண்பது;
நல்லக விளக்கது; நமச்சி வாயவே. கசு.

கஎ. வாது: சண்டை. ஏழை: அறிவிலி.

கஅ. கூவல்: கேணி. குரைகடல்: கத்துகின்ற கடல். பாவகாரிகள்: பாவம் செய்வோர்.

கிணற்றில் இருக்கும் ஆமை,கடல் ஆமையைப்பார்த்து, "உங்கள் கடல் எங்கள் கிணற்றைப்போலப் பெரிதா" எனக் கேட்டதாம். கிணற்று ஆமைக்குக் கிணற்றுக்கு வெளியே இருக்கும் உலகம் தெரியாதல்லவா? இந்தக்கதையை விவேகாநந்த அடிகள் சுவைபடக் கையாள்கின்றார்.

கசு. இல்அகம்: உள்வீடு. சொல் அகம்: சொல்லுக்கு உள்ளே. பல்அகம்: பல இடத்துள்ளும். நல்ல அக விளக்கு: நல்ல உள் விளக்கு.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கு அரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடைஏறும் வித்தகனை
அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினில் அனல்வந்தி
இரவாடும் பெருமானை என்மனத்தே வைத்தேனே. உ0.

கைப்போது மலர்தூவிக் காதலித்து வானோர்கள்
முப்போதும் முடிசாய்த்துத் தொழநின்ற முதல்வனை
அப்போது மலர்தூவி ஐம்புலனும் அகத்துஅடக்கி
எப்போதும் இனியானை என்மனத்தே வைத்தேனே. உக.

அல்லல் என்செயும்! அருவினை என்செயும்!
தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தான் என்செயும்!
தில்லை மாநகர்ச் சிற்றம் பலவனர்க்கு
எல்லை இல்லதோர் அடிமைபூண் டேனுக்கே. உஉ.

உ0. கரவு ஆடும்: மறைக்கும் தன்மைகொண்ட. வல்நெஞ்சர்: கல் போன்ற கடிய மனத்தினர். கரவார்: ஒளிக்காதவர். விரவாடுதல்: கலந்து அளவளாவுதல். விடை: காளை. வித்தகன்: வல்லமையுடையவன். அரவு: பாம்பு. அனல்: நெருப்பு. இரவு ஆடும்: இரவிலே நடனமாடுகின்ற; "நல் இருளில் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதன்" என்பது திருவாசகம்.

உக. கைப்போது: கையாகிய பூ. முப்போது: மூன்றுபொழுது. அப்போது: அந்தமூன்று காலத்தும். ஐம்புலன்: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. அகத்து: உள்ளே. அடக்கி: அடங்கச்செய்து எப்போதும்: எந்தக்காலத்தும்.

உஉ. அல்லல்: துயரம். தொல்லை: பழைய. தொந்தம்: தொடர்பு. தில்லை மாநகர்: சிதம்பரப் பெருநகரம். சிற்றம் பலம்: இறைவன் நடனமாடும் இடம். எல்லை: அளவு.

பண்ணில் ஓசை! பழத்தினில் இன்சுவை!
பெண்ணொடு ஆண்என்று பேசற்கு அரியவன்!
வண்ணம் இல்லி! வடிவுவேறு ஆயவன்! உங.
கண்ணில் உள்மணி! கச்சிஏ கம்பனே.

கையி னோடுகால் கட்டி உமரெலாம்,
"ஐயன் வீடினன்" என்பதன் முன்னம்நீர்,
பொய்யி லாஅரன் புள்ளிருக் குவேளூர்
மைய லாவிய கண்டனை வாழ்த்துமே. உச.

நங்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்,
தென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்,
தன்க டன்அடி யேனையும் தாங்குதல்;
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே. உரு

உங. பண்: இசை. வண்ணம்இல்லி: நிறம் இல்லாதவன். கச்சி: காஞ்சிவரம். ஏகம்பன்: ஏகாம்பரநாதன்; காஞ்சியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவன்.

உச. உமர்: நும் உறவினர். விடினன்: இறந்துபோனான். புள்ளிருக்கு வேளூர்: வைத்திஸ்வரன் கோவில். மைஉலாவிய கண்டன்: நஞ்சு பொருந்திய கழுத்தை உடையவன்.

கையையும் காலையும் கட்டி "தலைவன் காலமாகி விட்டான்" என்று உம் சுற்றத்தார் சொல்வதற்குமுன் கடவுளைத் தொழுங்கள்!

உரு. நம் கடம்பன்: நமது முருகவேள். பெற்றவள்: உமையவள். பங்கினன்: பாகத்திலே உடைய சிவபெருமான். கடம்பை: திருக்கடம்பூர் என்னும் தலம். கரக்கோவில், கடம்பூர்க் கோவிலின் பெயர். கடன்: கடமை.

அவன் கடமை என்னையும் ஏற்றல்; என்கடமை தொண்டு செய்து கிடத்தல்.

என்னில் ஆரும் எனக்குஇனி யார்இலை;
என்னி லும்இனி யான்ஒரு வன்உளன்;
என்உ ளேஉயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்கு
என்உ ளேநிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே. உசு.

தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்துநின்று
அழுது காமுற்று அரற்றுகின் றாரையும்,
பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப் பாரையும்,
எழுதும் கீழ்க்கணக்கு; இன்னம்பர் ஈசனே. உஎ.

நெஞ்சம் என்பதோர் நீள்கயம் தன்னுளே,
வஞ்சம் என்பதோர் வான்சுழிப் பட்டுநான்
துஞ்சும் போழ்து,நின் நாமத் திருஎழுத்து
அஞ்சும் தோன்ற அருளும்;ஐ யாறரே. உஅ.

உசு. என்னில் : என்னைக்காட்டிலும். உயிர்ப்பாய் : மூச்சுக் காற்றாக. இன்னம்பர் : ஒரு சிவத் தலம்.

உஎ. தூ : பரிசுத்தமான. காமுற்று : விரும்பி. அரற்றுதல் : ஓலமிடுதல். புறக்கணித்தல் : பொருட்படுத்தாதிருத்தல். கீழ்க்கணக்கு : கணக்கின் கீழ்.

ஈசன் இரண்டு கணக்கின்கீழ் உலகத்தவரை எழுதிப் பதிந்து வருகிறான்; ஒரு பக்கம் தொழுது மலர் தூவி ஓலமிடுபவர்; இன்னொருபுறம் வீணாகப் பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப்பவர்;

உஅ. நீள் கயம் : நீண்ட குட்டை. வான் சுழி : பெரிய சுழல். துஞ்சும் போழ்து : இறக்கும் போது. திரு எழுத்து ஐந்து : சிவாயநம. ஐயாறர் : திருவையாற்றில் அமர்ந்திருக்கின்ற ஈசர்.

ஒழுகும் மாடத்துள் ஒன்பது வாய்தலும்
கழுகுஅ ரிப்பதன் முன்னம், கழல்அடி
தொழுது கைகளால் தூமலர் தூவிநின்று
அழும்அ வர்க்கன்பன், ஆனைக்கா அண்ணலே. ௨௯.

மாட்டைத் தேடி, மகிழ்ந்து, நீர் நும்முளே
நாட்டுப் பொய்யெலாம் பேசிடும் நாணிலீர்!
கூட்டை விட்டுஉயிர் போவதன் முன்னமே,
காட்டுப் பள்ளியு ளான்கழல் சேர்மினே. ௩0.

இன்று ளார்நாளை இல்லை எனும்பொருள்
ஒன்றும் ஓராது உழிதரும் ஊமர்காள்!
அன்று வானவர்க் காக விடம்உண்ட
கண்ட னர்காட்டுப் பள்ளிகண்டு உய்ம்மினே. ௩௧.

ஆணி போலநீ ஆற்ற வலியைகாண்!
ஏணி போல்இழிந்து ஏறியும் எங்கியும்
தோணி யாகிய சோற்றுத் துறையர்க்கே
பூணி யாய்ப்பணி செய்மட நெஞ்சமே! ௩௨.

---

௨௯. ஒழுகும் மாடம் : ஓட்டை விடாகிய உடம்பு. ஒன்பது வாய்தல் : உடம்புள் இருக்கும் ஒன்பது வழி. கழுகு அரிப்பதன் முன்னம் : கழுகுகள் கொத்துவதற்குமுன். கழல் அடி : சிலம்பணிந்த திருவடி. ஆனைக்கா : திருவானைக்காவல் என்னும் பதி.

௩0. மாடு : செல்வம். நாண் இலிர் : வெட்கம் இல்லாதவர்களே. காட்டுப்பள்ளி : திருக்காட்டுப்பள்ளி என்னும் தலம்.

௩௧. ஓராது : உணராமல். உழிதரும் : அலைகின்ற. ஊமர்காள் : ஊமைகளே. உய்ம்மின் : பிழைத்துப் போங்கள்.

௩௨. ஆற்ற : மிகவும். சோற்றுத்துறை : ஒரு சிவ ஸ்தலம். பூணி : எருது. பணி : தொண்டு.

கனியி னும்கட்டி பட்டக ரும்பினும்
பனிம லர்க்குழற் பாவைநல் லாரினும்
தனிமு டிகவித் தாளும்அ ரசினும்
இனியன் தன்அடைந் தார்க்குஇடை மருதனே. ௩௩.

மனத்துள் மாயனை மாசுஅறு சோதியைப்
புனிற்றுப் பிள்ளைவெள் ளைம்மதி சூடியை
எனக்குத் தாயைஎம் மான்இடை மருதனை
நினைத்திட்டு ஊறிநி றைந்ததென் உள்ளமே. ௩௪.

கல்வி னோடுஎனைப் பூட்டி, அமண்கையர்
ஒல்லை நீர்புக நூக்க,என் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடிஅரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றிஉய்ந் தேன்அன்றே. ௩௫.

வெஞ்சி னக்கடுங் காலன் விரைகிலான் ;
அஞ்சுஇ றப்பும் பிறப்பும் அறுக்கலாம்;
மஞ்சன் மாமயி லாடு, துறைஉறை
அஞ்சொ லாள்உமை பங்கன் அருளிலே. ௩௬.

---

௩௩. கட்டிபட்ட கரும்பு : கருப்பஞ்சாற்றில் விளைந்த கட்டி. பனி : குளிர்ச்சி. பாவைநல்லார் : பதுமைபோன்ற பெண்கள். தனி முடி : ஒப்பற்ற கிரீடம். கவித்து : சூடி. இடைமருதன் : திருவிடைமருதூரை ஆளும் இறைவன்.

௩௪. மனத்துள் மாயன் : உள்ளத்துள்ளே ஒளிந்திருக்கின்றவன். மாசு அறு : குற்றம் அற்ற. புனிற்றுப்பிள்ளை : இளம் குழந்தை.

௩௫. அமண்கையர் : சமணர். ஒல்லை : விரைந்து. நூக்க : தள்ள. உய்ந்தேன் : பிழைத்தேன்.

௩௬. வெம்சினம் : வெம்மையான கோபம். காலன் : எமன். விரைகிலான் : விரைந்து பற்றமாட்டான். மஞ்சன் : மைந்தன். மயிலாடுதுறை : மாயூரம் என்னும் தலம். அஞ்சொலாள் : அழகிய பேச்சினள்.

நிலைமை சொல்லுநெஞ் சே!தவம் என்செய்தாய்!
கலைகள் ஆயவல் லான்,கயி லாயநன்
மலையன் மாமயி லாடு துறையன்,நம்
தலையின் மேலும் மனத்துளும் தங்கவே. ௩எ.

பெருக லாம்தவம்; பேதைமை தீரலாம்;
திருக லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்;
பருக லாம்பர மாயதோர் ஆனந்தம்;
மருக லான்அடி வாழ்த்தி வணங்கவே. ௩அ.

எந்த மாதவம் செய்தனை நெஞ்சமே!
பந்தம் வீடுஅவை ஆய பராபரன்,
அந்தம் இல்புகழ் ஆரூர் அரன்நெறி
சிந்தை உள்ளும் சிரத்துளும் தங்கவே. ௩௯.

என்ன மாதவம் செய்தனை நெஞ்சமே!
மின்னு வார்சடை வேத விழுப்பொருள்,
செந்நெ லார்வயல் சேறையுட் செந்நெறி,
மன்னு சோதிநம் பால்வந்து வைகவே. ௪0.

௩எ. கலைகள் ஆய வல்லான் : கலைகளால் ஆராய வல்லவன்.

௩அ. மருகலான் : திருமருகல் என்னும் தலத்தில் இருப்பவன்.

௩௯. பந்தம் : கட்டு. அந்தம் இல் புகழ் : முடிவற்ற கீர்த்தி. ஆரூர் : திருவாரூர்.

௪0. வார் : நீண்ட. விழு : மேலான. சேறை : திருச் சேறை என்னும் தலம்.

அனுச யப்பட்டு அதுஇது என்னதே
கனிம னத்தொடு கண்களும் நீர்மல்கிப்
புனித னைப்பூவ னூரனைப் போற்றுவார்
மனித ரில்தலை யான மனிதரே. சுக.

பண்ணின் நேர்மொழி யாள்உமை பங்கரோ!
மண்ணி னார்வலம் செய்மறைக் காடரோ!
கண்ணி னால்உமைக் காணக் கதவினைத்
திண்ண மாகத் திறந்தருள் செய்மினே. சுஉ.

தேடிச் சென்று திருந்துஅடி ஏத்துமின்!
நாடி வந்தவர் நம்மையும் ஆட்கொள்வர்;
ஆடிப் பாடிஅண் ணாமலை கைதொழ
ஓடிப் போம்நமது உள்ள வினைகளே. சுங.

பஞ்சின் மெல்அடிப் பாவைஓர் பங்கனைத்
தஞ்சம் என்றுஇறு மாந்துஇவள் ஆரையும்
அஞ்சு வாள்அல்லள் ஆவடுதண் துறை
மஞ்ச னேடுஇவள் ஆடிய மையலே. சுச.

சக. அனுசயம் : வைராக்கியம். பூவனூர் : ஒரு சிவஸ்தலம்.

சஉ. மறைக்காடு : வேதாரண்யம்.

சச. பஞ்சின் : பஞ்சைப் போன்ற. தஞ்சம் : அடைக்கலம். ஆவடுதண்துறை : திருவாவடுதுறை. மஞ்சன் : மைந்தன். மையல் : மயக்கம்.

இப்பாசுரம் நற்றாயிரங்கல் என்னும் துறைப்பாட்டு. நாம் தாயாராக இருந்து நம்மகள் கடவுளைக் காதலிப்பதாக அடிகள் பாடுகிறார்.

ஊச லாள்அல்லள்; ஒண்கழ லாள்அல்லள்;
தேச மாம்திருப் பாண்டிக் கொடுமுடி
ஈச னே,எனும் இத்தனை அல்லது
பேசு மாறுஅறி யாள்ஒரு பேதையே. சரு.

சொன்மாலை பயில்கின்ற குயில்இனங்காள்! சொல்லீரே!
பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்,
முன்மாலை நகுதிங்கள் முகிழ்விளங்கு முடிச்சென்னிப்
பொன்மாலை மார்பன்,என் புதுநலம்உண் டிகழ்வானே.

வஞ்சித்துஎன் வளைகவர்ந்தான் வாரானே ஆயிடினும்
பஞ்சிக்கால் சிறகன்னம் பரந்தார்க்கும் பழனத்தான்;
அஞ்சிப்போய்க் கலிமெலிய அழல்ஓம்பும் அப்பூதி
குஞ்சிப்பூ வாய்நின்ற சேவடியாய்! கோடியையே. சஎ.

சரு. ஊசலாள் அலள் : ஊஞ்சல் ஆடமாட்டாள். ஒண் கழலாள் அலள் : ஒளிமிக்க கழல் விளையாடலையும் செய்யமாட்டாள். பாண்டிக் கொடுமுடி: ஒரு சிவஸ்தலம். பேதை : பெண்.

இதுவும் முன்பாட்டுப் போன்ற தாயார் பாசுரமே.

சசு. சொல்மாலை : சொல்வரிசை. வரி : கோடு. பண்மிழற்றும் : இசைபாடும். பழனம் : திருப்பழனம். புதுநலம் : புதிய அழகு.

இப்பாடல் குயில் விடுதூது. அடிகள் தாம் நாயகியாக இருந்து நாயகனும் பொன்மாலை மார்பனாகிய பழனத்தானுக்குக் குயிலைத் தூது அனுப்புகின்றார்.

சஎ. வளை : வளையல். கவர்ந்தான் : பிடுங்கிக்கொண்டவன். வாரானே ஆயிடினும் : வராவிட்டாலும். பஞ்சி : பஞ்சு. பரந்து : பரவலாக. ஆர்க்கும் : ஒலிக்கின்ற. கலி : துன்பம். மெலிய : வாட்டமுற. அழல் ஓம்புதல் : தீவளர்த்தல். அப்பூதி : அப்பூதி அடிகள் நாயனர் : அவர் திருநாவுக்கரசரின் பேரன்பர். குஞ்சிப்பூ : குடுமியில் சூடும் மலர். அப்பூதி தலைமேற் சூடிய மலர் சிவபெருமானின் சேவடி என்பது கருத்து.

இப்பாசுரமும் தலைவி கூறுவதே.

கட்டளைக் கலித்துறை (திருவிருத்தம்)

சிவன்எனும் நாமம் தனக்கே
  உடையசெம் மேனிஎம்மான்,
அவன்எனை ஆட்கொண்டு அளித்திடும்
  ஆகில் அவன்தனையான்
பவன்எனும் நாமம் பிடித்துத்
  திரிந்துபன் நாள்அழைத்தால்
இவன்எனைப் பன்நாள் அழைப்பொழி
  யான்என்று எதிர்ப்படுமே. சஅ.

கல்நெடும் காலம் வெதும்பிக்
  கருங்கடல் நீர்சுருங்கிப்
பல்நெடுங் காலம் மழைதான்
  மறுக்கினும் பஞ்சம்உண்டென்று
என்? நெடும் சூள்அறும்; அஞ்சல்நெஞ்
  சே!இமை யாதமுக்கண்
பொன்நெடுங் குன்றம் ஒன்று உண்டுகண்
  டீர்இப் புகல்இடத்தே. சக.

சஅ. எம்மான் : எம் தலைவன். பவன் : எல்லாவற்றையும் பிறப்பிக்கின்ற சிவபிரான். எதிர்ப்படும் : முன்னர்த் தோன்றுவான்.

ஓயாது அழைத்தால் "ஏது இவன் விடமாட்டான்போல் இருக்கிறதே" என வந்துதோன்றிவிடுவான்.

சக. கல் நெடுங்காலம் : மண் கல்லாக விளையக்கூடிய அவ்வளவு நீண்ட காலம். என் ?: ஏன் நினைக்கின்றாய். நெடும்சூள் அறும் : நீண்ட சாபம் நீங்கும். அஞ்சல் : பயப்படாதே. இமையாத முக்கண்: மூடாத மூன்று கண்கள். பொன் நெடுங் குன்றம் : சிவபெருமான். இப்புகல் இடம் : இந்தப் புகழுடைய உலகம்.

வானம் துளங்கில்என் ; மண்கம்பம்
ஆகில்என் ? மால்வரையும்
தானம் துளங்கித் தலைதடு
மாறில்என் ? தண்கடலும்
மீனம் படில்என் ? விரிசுடர்
வீழில்என் ? வேலைநஞ்சுண்டு
ஊனம்ஒன்று இல்லா ஒருவனுக்கு
ஆட்பட்ட உத்தமர்க்கே. ௫0.

முன்னே உரைத்தால் முகமனே
ஒக்கும்இம் மூஉலகுக்கு
அன்னையும் அத்தனும் ஆவாய்!
அழல்வணா! நீஅலையோ?
உன்னை நினைந்தே கழியும்என்
ஆவி ; கழிந்ததற்பின்
என்னை மறக்கப் பெறுய்எம்
பிரான்உன்னை வேண்டியதே. ௫க.

---

௫0. துளங்கில் : அசைந்தால். மண்கம்பம் : பூமிஆட்டம். மால் வரை : பெருமலை. தானம் துளங்கி : இடம் பெயர்ந்து. தலை தடுமாறுதல் : நிலை குலைதல். மீனம்படில்லென் ? (கடலில்) மீனே இல்லாமற் பட்டுப்போனல் என்ன ?. விரிசுடர் வீழில் என் ? சந்திர சூரியர் கீழே விழ்ந்து விட்டால்தான் என்ன ? வேலை : கடல். ஊனம் : குற்றம். ஒருவன் : சிவபெருமான். உத்தமர் : அவன் மெய்யடியார்.

௫க. முகமன் : உபசார வார்த்தை. அத்தன் : தந்தை. அழல் வணா!: நெருப்புப்போன்ற நிறமுடைய சிவபெருமானே !

இன்றுஅரைக் கண்உடை யார்எங்கும்
இல்லை; இமயம்என்னும்
குன்றுஅரைக் கண்ணன் குலமகட்
பாவைக்குக் கூறுஇட்டநாள்
அன்று, அரைக் கண்ணும் கொடுத்து, உமை
யாளையும் பாகம்வைத்த
ஒன்றரைக் கண்ணன்கண் டீர்! ஒற்றி
ஊர்உறை உத்தமனே. ருஉ.

பொருவிடை ஒன்றுடைப் புண்ணிய
மூர்த்தி; புலிஅதளன்;
உருவுடை அம்மலை மங்கை
மணாளன்; உலகுக்கெல்லாம்
திருவுடை அந்தணர் வாழ்கின்ற
தில்லைச்சிற் றம்பலவன்;
திருவடி யைக்கண்ட கண்கொண்டு
மற்றினிக் காண்பதென்னே. ருங.

ருஉ. அரைக்கண்: பாதிப்பகுதி. இமயம் என்னும் குன்று அரைக் கண்ணன் குலமகட்பாவைக்கு: இமயம் என்று சொல்லக்கூடிய மலையரசனின், பாவைபோன்ற குலமகளாகிய பார்வதிக்கு. கூறுஇட்டநாள் அன்று: சொத்தைப் பிரித்துக்கொடுத்த அந்தக் காலத்து. அரைக் கண்ணும் கொடுத்து: உடம்பில் பாதிஇடமும் அளித்து. ஒன்றரைக் கண் உடையவன் என்பது நிந்தனைப்புகழ்ச்சி.

ருங. பொருவிடை: போர்க்காளை. புலிஅதளன்: புலித்தோலை உடுத்தவன். உருவு உடை: அழகு பொருந்திய. அம்மலை மங்கை: அந்தப் பர்வதராசன் மகளாகிய பார்வதி.

ஒன்றி இருந்து நினைமின்கள்!
உந்தமக்கு ஊனம்இல்லை;
கன்றிய காலனைக் காலாற்
கடிந்தான், அடியவற்காச்;
சென்று தொழுமின்கள்! தில்லையுள்
சிற்றம் பலத்துநட்டம்;
"என்றுவந் தாய்" என்னும் எம்பெரு
மான்தன் திருக்குறிப்பே. ௫௪.

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்செவ்
வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல்
மேனியிற் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தம் உடைய எடுத்தபொற்
பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ
தேஇந்த மாநிலத்தே. ௫௫.

---

௫௪. ஒன்றி இருந்து: ஒருமனப்பட்டிருந்து. கன்றிய காலன்: கோபித்த எமன். கடிந்தான்: அடக்கினான்; அடியவன்: மார்க்கண்டன். நட்டம்: கூத்து.

தில்லைக்கூத்தனின் தோற்றம் "அப்பா! எப்பொழுது வந்தாய்?" என்று ஆடிக்கொண்டே நம்மைக் கேட்பதுபோலத் தோன்றுகிறது, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகட்கு.

௫௫. குனித்த: வளைந்த. குமிண்சிரிப்பு: அரும்பியநகை; பனித்த: குளிர்ந்த. இனித்தம்: தித்திப்பு; எடுத்த பொற்பாதம்: குஞ்சிதபாதம்;

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியானின் திருநடம் காணும் பேறுபெற்றால் மனிதப்பிறவி தேவைதான்.

சாட எடுத்தது, தக்கன்தன்
  வேள்வியிற் சந்திரனை;
வீட எடுத்தது, காலனை;
  நாரணன் நான்முகனும்
தேட எடுத்தது, தில்லையுள்
  சிற்றம் பலத்துநட்டம்
ஆட எடுத்திட்ட பாதம்அன்
  றே,நம்மை ஆட்கொண்டதே. ருசு.

சிந்திப் பரியன; சிந்திப்
  பவர்க்குச் சிறந்துசெந்தேன்
முந்திப் பொழிவன; முத்தி
  கொடுப்பன; மொய்த்து,இருண்டு,
பந்தித்து, நின்ற பழவினை
  தீர்ப்பன; பாம்புசுற்றி
அந்திப் பிறையணிந்து ஆடும்,ஐ
  யாறன் அடித்தலமே. ருஎ.

ருசு. சாட : மோத: விட : உருண்டுவிழ:

சந்திரனைச் சாடவும் எமனை வீடவும் திருமாலும் பிரமனும் தேடவும் எடுக்கப்பெற்ற திருவடியே, தில்லை நகருள் சிற்றம்பலத்துள் நடனம் ஆடவும் எடுக்கப்பெற்றது. அத்திருவடியே நம்மை ஆட்கொண்டது.

ருஎ. சிந்திப்ப அரியன : சிந்திக்க முடியாதன. முந்தி : விரைந்து. மொய்த்து : அடர்ந்து. இருண்டு : இருள் அடைந்து. பந்தித்து : கட்டுப்படுத்தி. நின்ற : விலகாமல் இருந்த. அந்திப்பிறை : மாலை மதியம். அடித்தலம் : திருவடித்தாமரை.

களித்துக் கலந்ததொர் காதற்
　கசிவொடு காவிரிவாய்க்
குளித்துத் தொழுதுமுன் நின்றஇப்
　பத்தரைக் கோதில்செந்தேன்
தெளித்துச் சுவையமுது ஊட்டி
　அமரர்கள் சூழிருப்ப
அளித்துப் பெரும்செல்வம் ஆக்கும்,ஐ
　யாறன் அடித்தலமே. ௫௮.

மலையார் மடந்தை மனத்தன;
　வானோர் மகுடம்மன்னி
நிலையாய் இருப்பன; நின்றோர்
　மதிப்பன; நீள்நிலத்துப்
புலையாடு புன்மை தவிர்ப்பன;
　பொன்உல கம்அளிக்கும்
அலையார் புனற்பொன்னி சூழ்ந்தஐ
　யாறன் அடித்தலமே. ௫௯.

---

௫௮. காதற் கசிவு : அன்புக் கனிவு; பத்தர் : அடியார். கோது இல் : குற்றம் அற்ற; தெளித்து : தூவி. அளித்து: காப்பாற்றி.

௫௯. மலையார் மடந்தை : பார்வதி. மகுடம்மன்னி : முடியிலே பொருந்தி. புலையாடு புன்மை : இழிந்த சிறுமை; தவிர்ப்பன : நீக்குவன; அலையார் புனற்பொன்னி : அலைமோதும் நீரையுடைய காவிரி.

மன்னும் மலைமகள் கையால்
வருடின; மாமறைகள்
சொன்ன துறைதொறும் தூப்பொருள்
ஆயின; தூக்கமலத்து
அன்ன வடிவின; அன்புடைத்
தொண்டர்க்கு அமுதுஅரும்பி,
இன்னல் களைவன; இன்னம்ப
ரான்தன் இணையடியே. ௩௦.

மண்பா தலம்புக்கு மால்கடல்
மூடிமற்று ஏழுலகும்
விண்பால் திசைகெட்டு இருசுடர்
வீழினும் அஞ்சல்நெஞ்சே!
திண்பால் நமக்கொன்று கண்டோம்;
திருப்பா திரிப்புலியூர்க்
கண்பாவு நெற்றிக் கடவுட்
சுடரான் கழல்இணையே. ௩௧.

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா!
உன்அடி என்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரந்தர
வேண்டும்;இவ் வையகத்தே
தொழுவார்க்கு இரங்கி இருந்தருள்
செய்பா திரிப்புலியூர்ச்
செழுநீர் புனற்கங்கை செஞ்சடை
மேல்வைத்த தீவண்ணனே. ௩௨.

---

௩௦. மன்னும் : நிலைபேறுடைய. வருடின : நீவப்பெற்றன. தூ : புனிதம். கமலம் : தாமரை. இன்னல் : துன்பம். களைதல் : நீக்குதல். இன்னம்பர் : ஒரு சிவஸ்தலம்.

௩௧. மண்பாதலம்புக்கு : இவ்உலகம் பாதாள உலகத்துள்ளே புகுந்து. மால்கடல்மூடி : பெருங்கடல் தூர்ந்து. இருசுடர் : சந்திர சூரியர். திண்பால் : உறுதியாக.

கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே
  நினையும் கருத்துடையேன்;
உருவாய்த் தெரிந்துன்தன் நாமம்
  பயின்றேன் உனதருளால்;
திருவாய் பொலியச் "சிவாய
  நம"என்று நீறுஅணிந்தேன்;
தருவாய், சிவகதி! நீ,பா
  திரிப்புலி யூர்அரனே. சுஙு

வெம்மை நமன்தமர் மிக்கு
  விரவி விழுப்பதன்முன்,
இம்மைஉன் தாள்என்தன் நெஞ்சத்து
  எழுதிவை; ஈங்குஇகழில்,
அம்மை! அடியேற்கு அருளுதி
  என்பதுஇங்கு ஆர்அறிவார்?
செம்மை தருசத்தி முற்றத்து
  உறையும் சிவக்கொழுந்தே! சுச.

சுங. கருவாய்: கருப்பத்தினிடத்தே. திருவாய் பொலிய: திரு வாய் பொலிவுபெற; 'சிவாயநம' என்பதனாலே வாய்பொலிவு பெறு கிறது; அதனால் அது திருவாயும் ஆகிறது.

சுச: வெம்மை: கொடுமை. விழுப்பதன்முன்: இழுப்பதற்கு முன்னே. ஈங்கு இகழில்: இங்கு இகழ்ந்து தள்ளிவிடுவாயாகில். சத்தி முற்றம்: ஒரு சிவஸ்தலம்.

புற்றினில் வாழும் அரவுக்கும்
 திங்கட்கும் கங்கைஎன்னும்
சிற்றிடை யாட்கும் செறிதரு
 கண்ணிக்கும் சேர்விடமாம்;
பெற்றுடை யான்பெரும் பேச்சுடை
 யான்பிரி யாதெனையாள்
விற்றுடை யான்ஒற்றி ஊருடை
 யான்தன் விரிசடையே. ௩௫.

கருஉற்ற நாள்முத லாகஉன்
 பாதமே காண்பதற்கு
உருகிற்றுஎன் உள்ளமும், நானும்
 கிடந்துஅலந்து எய்த்துஒழிந்தேன்;
திருஒற்றி யூரா! திருவால
 வாயா! திருவ ரூரா!
ஒருபற்று இலாமையும் கண்டுஇரங்
 காய்கச்சி ஏகம்பனே. ௩௬.

௩௫: கண்ணி: தலையிற் சூடும்மாலை; சேர்விடம்: அடையும் இடம். பெற்றுடையான்: என்னை ஆளாகப்பெற்றவன். பெரும் பேச்சுடையான்: பெரிய புகழுக்கு இடமானவன். எனை ஆள் விற்றுடையான்: என்னை ஆளவும் விற்கவும் உரிமை உடையவன்: "இருந்தென்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள் ஒற்றிவை" என்று திருவாசகம் கூறும்.

பாம்புக்கும் சந்திரனுக்கும் கங்கைக்கும் கொன்றைக் கண்ணிக்கும் ஒருங்கே தங்கும் இடமாக இருக்கின்றது சிவபெருமானின் விரிசடை.

௩௬. கருஉற்ற: தாயின் கருப்பத்தில் பொருந்திய. அலந்து: வருந்தி. திருவாலவாய்: மதுரை. 'திருவரூரா' என்பதில் ஆகாரம் செய்யுள் நோக்கிக் குறுகி நின்றது: கட்டளைக் கலித்துறை ஈற்றுச்சீர் விளங்காயாகத்தான் வரவேண்டும் என்பது யாப்பிலக்கண விதியாகலின் 'திருவாரூரா' என்று 'புளிமாந்தண்பூ' வருமாறு இல்லை.

அறுசீர் விருத்தம் (திருநேரிசை)

காயமே கோயில் ஆகக்
கடிமனம் அடிமை ஆக
வாய்மையே தூய்மை ஆக
மனமணி இலிங்கம் ஆக
நேயமே நெய்யும் பாலா
நிறையநீர் அமைய ஆட்டிப்
பூசனை ஈச னார்க்குப்
போற்றஇக் காட்டி னோமே. உஎ.

வினைவுஅறிவு இலாமை யாலே
வேதனைக் குழியில் ஆழ்ந்து
களைகணும் இல்லேன்; எந்தாய்!
காமரம் கற்றும் இல்லேன்;
தளைஅவிழ் கோதை நல்லார்
தங்களோடு இன்பம் எய்த
இளையனும் அல்லேன்; எந்தாய்!
என்செய்வான் தோன்றி னேனே. உஅ.

உஎ. காயம்: உடம்பு; கடிமனம்: ஐயம்கொண்ட மனம்; மனமணி: ஆன்மா; நேயம்: அன்பு; அமைய: பொருந்த. இ-காட்டினோமே: இங்குக்காட்டினோம்;

உடம்பிலேயே கடவுளைக் காண்கின்றார் அப்பர் சுவாமிகள்.

உஅ. ஆழ்ந்து: மூழ்கி; களைகண்: பற்றுக்கோடு; காமரம்: இசை. தளை அவிழ் கோதை நல்லார்: இதழ் விரிந்த மாலையை அணிந்த பெண்கள்;

உடம்புஎனும் மனைஅ கத்துள்
உள்ளமே தகளி யாக
மடம்படும் உணர்நெய் அட்டி
உயிர்எனும் திரிம யக்கி
இடம்படு ஞானத் தீயால்
எரிகொள இருந்து நோக்கில்
கடம்புஅமர் காளை தாதை
கழல்அடி காண லாமே. சாகூ.

மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து
விருப்புஎனும் வித்தை வித்திப்
பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கிப்
பொறைஎனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு
தகவுஎனும் வேலி இட்டுச்
செம்மையுள் நிற்ப ராகில்
சிவகதி விளையும் அன்றே. எ0.

சாகூ. மனை அகத்துள் : வீட்டுக்குள். தகளி : விளக்கு வட்டில். மடம்படும் உணர்நெய் அட்டி : அறியாமையைக் கெடுக்கும் உணர்வு என்ற நெய்யை ஊற்றி. திரிமயக்கி : திரியை இட்டு. கடம்பு அமர்காளை : கடம்பமரத்தடியில் விரும்பி அமர்கின்ற முருகக் கடவுள்.

எ0. வித்தை வித்தி : முளையை விதைத்து. களை : வேண்டாத புற்பூடு. வாங்கி : பிடுங்கி. பொறை : பொறுமை. நோக்கிக் கண்டு : நன்றாகப் பார்த்து. தகவு : தகுதி. வேலி : அடைப்பு.

கள்ளனேன்; கள்ளத் தொண்டாய்க்
காலத்தைக் கழித்துப் போக்கித்
தெள்ளியேன் ஆகி நின்று
தேடினேன்; நாடிக் கண்டேன்;
உள்குவார் உள்கிற் றெல்லாம்
உடன்இருந்து அறிதி என்று
வெள்கினேன்; வெள்கி நானும்
விலாஇறச் சிரித்திட் டேனே. எக.

கறுத்தவன் கண்சி வந்து
கயிலைநன் மலையைக் கையால்
மறித்தலும், மங்கை அஞ்ச,
வானவர் இறைவன் நக்கு
நெறித்தொரு விரலால் ஊன்ற,
நெடுவரை போல வீழ்ந்தான்;
மறித்துஇறை ஊன்றி னானேல்
மறித்துநோக்கு இல்லை யன்றே. எஉ.

எக. கள்ளத் தொண்டு : ஏமாற்றும் பணி. நாடி : தேடி. வெள்கி : வெட்கப்பட்டு. விலாஇற : விலா எலும்பு முறியும்படி.

எஉ. கறுத்தவன் : கறுப்பு நிறமான இராவணன். மறித்தலும் : எடுத்தவுடன். மங்கை : அம்பிகை. வானவர் இறைவன் : சிவபெருமான். நக்கு : சிரித்து. ஊன்ற : அமுக்க. நெடுவரை : பெரியமலை. வீழ்ந்தான் : வீழ்ந்துவிட்டான் இராவணன். திரும்பச் சிறிது அமுத்தினான், ஆனால், இராவணன் அப்போதே அழிந்திருப்பான் என்பது கடைசி அடியின் கருத்து.

குவப்பெரும் தடக்கை வேடன்
 கொடுஞ்சிலை இறைச்சிப் பாரம்,
துவர்ப்பெரும் செருப்பால் நீக்கித்
 தூயவாய்க் கலசம் ஆட்ட,
அவப்பெரும் குருதி சோர,
 ஒருகணை இடந்தங்கு அப்பத்
தவப்பெருந் தேவு செய்தார்
 சாய்க்காடு மேவி னாரே. எ௩.

சகமலாது அடிமை இல்லை;
 தானலால் துணையும் இல்லை;
நகமெலாம் தேயக் கையால்
 நாள்மலர் தொழுது தூவி
முகமெலாம் கண்ணீர் மல்க
 முன்பணிந்து ஏத்தும் தொண்டர்
அகமலால் கோயில் இல்லை;
 ஐயன்ஐ யாற னார்க்கே. எச.

எ௩. குவ : குவிந்த; குவவு என்பதன் கடைக்குறை. வேடன் : கண்ணப்ப நாயனார். கொடுஞ்சிலை இறைச்சிப் பாரம் : வளைந்த வில்லில் கோத்துவந்த மாமிசச் சுமை. துவர் : புழுதி. வாய்க்கலசம் : வாயிற் கொண்டுவந்த நீர். அவம் : பழி. ஒரு கணை : ஒருகண்ணை. இடந்து : தோண்டி.

எச, சகம் : உலகம். நாள்மலர் : அன்று அலர்ந்த பூ. அகம் : உள்ளம்.

கச்சைசேர் அரவர் போலும்!
  கறைஅணி மிடற்றர் போலும்!
பிச்சைகொண்டு உண்பர் போலும்!
  பேரரு ளாளர் போலும்!
இச்சையால் மலர்கள் தூவி
  இரவொடு பகலும் தம்மை
நச்சுவார்க்கு இனியர் போலும்!
  நாகஈச் சரவ னாரே. எரு.

மாஇரு ஞாலம் எல்லாம்
  மலர்அடி வணங்கும் போலும்!
பாய்இரும் கங்கை யாளைப்
  படர்சடை வைப்பர் போலும்!
காஇரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த
  கழுமல ஊரர்க்கு அம்பொன்
ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும்!
  ஆவடு துறைய னாரே. எசா.

எரு. கச்சை : இடுப்பில் கட்டும் கயிறு. கறை : நஞ்சம். மிடறு : கண்டம். நாகஈச்சரம் : திருநாகேச்சுரம் என்னும் ஊர்.

எசா. மாஇருஞாலம் : மிகப்பெரிய உலகம். படர்சடை : பரந்தசடை. கழுமலவூரர் : சீகாழி வந்த ஞானசம்பந்தர்.

செறிவிலேன் சிந்தை உள்ளே ;
சிவன்அடி தெரிய மாட்டேன் ;
குறியிலேன் ; குணம்ஒன்று இல்லேன் ;
கூறுமா கூற மாட்டேன் ;
நெறிபடு மதிஒன்று இல்லேன் ;
நினையுமா நினைய மாட்டேன் ;
அறிவிலேன் ; அயர்த்துப் போனேன் ;
ஆவடு துறையு ளானே. எஎ.

உன்னிஎப் போதும் நெஞ்சுள்
ஒருவனை எத்து மின்னோ !
கன்னியை ஒருபால் வைத்துக்
கங்கையைச் சடையுள் வைத்துப்
பொன்னியின் நடுவு தன்னுள்
பூம்புனல் பொலிந்து தோன்றும்
துன்னிய துருத்தி யானைத்
தொண்டனேன் கண்ட வாறே. எஅ.

எஎ. செறிவு : நிறைவு. குறி : குறிக்கோள். நெறி : மார்க்கம். மதி : புத்தி. நினையுமா : நினைக்க வேண்டிய மாதிரி.

எஅ. உன்னி : நினைத்து. பொன்னியின் நடுவு : காவிரியின் மத்தி. துன்னிய : நெருங்கிய. துருத்தி : திருத்துருத்தி ; தஞ்சை ஜில்லாவில் இன்று குத்தாலம் என வழங்கப்படும் ஊர்.

நொய்யவர்; விழுமி யாரும்;
 நூலினுள் நெறியைக் காட்டும்
மெய்யவர்; பொய்யும் இல்லார்;
 உடல்எனும் இடிஞ்சில் தன்னில்
நெய்யமர் திரியும் ஆகி
 நெஞ்சத்துள் விளக்கும் ஆகிச்
செய்யவர் கரிய கண்டர்
 திருச்செம்பொன் பள்ளி யாரே. எகூ.

துஞ்சுஇருள் காலை மாலை
 தொடர்ச்சியை மறந்தி ராதே,
அஞ்சுஎழுத்து ஓதின் நாளும்
 அரன்அடிக்கு அன்பது ஆகும்;
வஞ்சனைப் பாற்சோறு ஆக்கி
 வழக்கிலா அமணர் தந்த
நஞ்சுஅமுது ஆக்கு வித்தார்
 நனிபள்ளி அடிக ளாரே. அ0.

எகூ. நொய்யவர் : நுணுக்கமானவர், விழுமியாரும் : பருப்பொருளு மாவார். இடிஞ்சில் : விளக்குத்தகளி.

அ0. துஞ்சுஇருள் : தூங்குகின்ற இராப்பொழுது. வழக்கிலா : முறையற்ற. அமணர் : சமணர்.

சந்தணி கொங்கை யாள்ஓர்
பங்கினர் ; சாம வேதர் ;
எந்தையும் எந்தை தந்தை
தந்தையும் ஆய ஈசர் ;
அந்தியோடு உதயம் அந்த
ணாளர்ஆன் நெய்யால் வேட்கும்
வெந்தழல் உருவர் ; வீழி
மிழலையுள் விகிர்த னாரே. அக.

மெய்உளே விளக்கை ஏற்றி,
வேண்டளவு உயரத் தூண்டி,
உய்வதோர் உபாயம் பற்றி,
உகக்கின்றேன் ; உகவா வண்ணம்
ஐவரை அகத்தே வைத்தீர் !
அவர்களே வலியர் சால ;
செய்வதொன்று அறிய மாட்டேன்
திருப்புக லூர னாரே. அஉ.

அக. சந்து : சந்தனம். அந்தணாளர் : அழகிய தண்ணளியை உடையார். ஆன் : பசு. வேட்கும் : வேள்வி செய்யும்.

அஉ. மெய் : உடம்பு. உய்வது : கடைத்தேறுவது. உகத்தல் : மகிழ்ச்சி அடைதல். ஐவர் : ஐம்புலன். அகத்தே : உள்ளே. அவர்கள் : அந்த ஐவர். வலியர் சால : மிகவும் வல்லவர்.

மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த
மேனியான் தாள்தொ ழாதே,
உய்யலாம் என்றுஎண்ணி உறிதூக்கி
உழிதந்தேன்; உள்ளம் விட்டுக்
கொய்யுலாம் மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ
மயில்ஆலும் ஆரூ ராரைக்
கையினால் தொழாதொழிந்து கனிஇருக்கக்
காய்கவர்ந்த கள்வ னேனே. ௮௩.

உயிர்நிலை உடம்பே காலா
உள்ளமே தாழி யாகத்
துயரமே ஏற்றம் ஆகத்
துன்பக்கோல் அதனைப் பற்றிப்
பயிர்தனைச் சுழிய விட்டுப்
பாழ்க்குநீர் இறைத்து மிக்க
அயர்வினால் ஐவர்க்கு ஆற்றேன்
ஆரூர்மூ லட்ட னீரே. ௮௪.

---

௮௩. சண்ணித்த : பூசிய. உறிதூக்கி உழிதந்தேன் : உறியைத் தூக்கிக் கொண்டு அலைந்தேன்; உறியைக் கையில் தூக்கித் திரிதல் சமணக் கொள்கை. ஆலுதல் : ஆடுதல், "கனி இருக்கக் காய் கவர்ந்த" என்பது "கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று" என்ற திருக்குறள் ஆட்சி.

௮௪. உயிர்நிலை உடம்பே காலா : உயிர் நிற்றற்குக் காரணமாகிய உடம்பைக் காலாகக்கொண்டு. தாழி : நீர் இறைக்கும் சால். ஏற்றம் : துலாமரம். கோல் : ஏற்றத்தில் உள்ள கம்பு. அயர்வு : சோர்வு. ஐவர் : பஞ்சேந்திரியம். மூலட்டம் : மூலட்டானம் ; திருவாரூர்க் கோவிலின் பெயர்.

நாகத்தை நங்கை அஞ்ச,
  நங்கையை மஞ்ஞை என்று
வேகத்தைத் தவிர நாகம்,
  வேழத்தின் உரிவை போர்த்துப்
பாகத்தின் நிமிர்தல் செய்யாத்
  திங்களை மின்னென்று அஞ்சி
ஆகத்திற் கிடந்த நாகம்
  அடங்கும்ஆ ரூர னார்க்கே. அரு.

குறவிதோள் மணந்த செல்வக்
  குமரவேள் தாதை, என்றும்
நறவிள நறுமென் கூந்தல்
  நங்கையோர் பாகத் தானைப்
பிறவியை மாற்று வானைப்
  பெருவேளூர் பேணி னானை
உறவினால் வல்லன் ஆகி
  உணருமாறு உணர்த்து வேனே. அசா,

அரு. நாகம் : பாம்பு. நங்கை : உமை. மஞ்ஞை : மயில். தவிர . நீக்க. வேழம் : யானை. உரிவை : தோல். திங்கள் : சந்திரன். மின் : மின்னல். ஆகம் : உடம்பு.

நாகம், நங்கை, யானைத்தோல், திங்கள், இவைகளெல்லாம் சிவபெருமானோடு ஒட்டிய பொருள்கள் ; நாகத்தைக் கண்டு நங்கை பயந்தாள் ; நங்கையை மயில் என்று கருதி நாகம் வேகம் தணிந்தது ; யானைத் தோலால் மூடப்பட்ட உடம்பின் உச்சியில் தோன்றிய திங்களை மின்னல் எனக்கருதி உடம்பிற் கிடந்த பாம்பு அடங்கி விட்டது ; இவ்வளவு திருவிளையாடல் நடக்கின்றது சிவபெருமான் உடம்புக்குள்.

அசா. குறவி : வள்ளி என்ற குறத்தி. நறவு : தேன். நறு : நல்ல. மெல் : மெல்லிய. வேளூர் : வைத்திஸ்வரன் கோவில். உறவு : தொடர்பு.

கோடிமா தவங்கள் செய்து
குன்றினார் தம்மை எல்லாம்
வீடவே சக்க ரத்தால்
எறிந்துபின் அன்பு கொண்டு
தேடிமால் செய்த கோயில்
திருஇரா மேச்சு ரத்தை
நாடிவாழ் நெஞ்ச மேநீ!
நன்னெறி ஆகும் அன்றே. ௮௭,

வரைகள்ஒத் தேஉ யர்ந்த
மணிமுடி அரக்கர் கோனை
விரையம்உற்று அறஊ டுக்கி
மீண்டுமால் செய்த கோயில்
திரைகள்முத் தால்வ ணங்கும்
திருஇரா மேச்சு ரத்தை
உரைகள்பத் தால்உ ரைப்பார்,
உள்குவார் அன்பி னாலே. ௮௮.

---

௮௭. குன்றினார் : ஒழுக்கத்தில் குறைந்தார். வீட : அழிய. மால் : திருமால். செய்த : கட்டிய.

இராமேஸ்வரம் கோவில் திருமாலின் அவதாரமாகிய இராம பிரானால் கட்டப்பெற்றது என்பது கருத்து. இராமனுக்கு நாதன் என்னும் பொருளிலேயே இராமேஸ்வரம்சிவபெரு மான் இராமநாதன் என்னும் பெயர் பெற்றிருக்கிறார் என்பர்.

௮௮. விரையம் உற்று அற : கெடுதல்பெற்று ஒழிய. மீண்டு : இலங்கையினின்றும் திரும்பி. திரை:அலை. உள்குதல் : நினைந்துருகுதல்.

ஒருமுழம் உள்ள குட்டம்,
ஒன்பது துறைஉ டைத்தாய்,
அரைமுழம் அதன்அ கல்லம்,
அதனில்வாழ் முதலை ஐந்து,
பெருமுழை வாய்தல் பற்றிக்
கிடந்துநான் பிதற்று கின்றேன்;
கருமுகில் தவழும் மாடக்
கச்சிஏ கம்ப னீரே. ௮௯.

மனமெனும் தோணி பற்றி
மதிஎனும் கோலை ஊன்றிச்
சினமெனும் சரக்கை ஏற்றிச்
செறிகடல் ஓடும் போது
மதமெனும் பாறை தாக்கி
மறியும்போது அறிய ஒண்ணாது
உனைஉனும் உணர்வை நல்காய்!
ஒற்றியூர் உடைய கோவே, ௯௦.

௮௯: குட்டம் : குட்டை. துறை : வழி. முதலை ஐந்து : ஐம்புலன். முழை வாய்தல் : துவாரவாய். கருமுகில் : கரிய மேகம்.

௯௦: தோணி : படகு. மதி : அறிவு. கோல் : தள்ளுகம்பு. சினம் : கோபம். மதம் : உன்மத்தம். பாறை : கற்பாறை. மறியும்போது : நிலைகுலையும்போது.

பிறைஅணி முடியி னானே !
  பிஞ்ஞகா! பெண்ஓர் பாகா !
மறைவலா! இறைவா! வண்டார்
  கொன்றையாய்! வாம தேவா!
அறைகழல் அமரர் ஏத்தும்
  அணிஅணா மலையு ளானே!
இறைவனே! உன்னை அல்லால்
  யாதுநான் நினைவி லேனே. ௯௧.

சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன் ;
  தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன் ;
நலம்தீங்கினும் உன்னை மறந்தறியேன் ;
  உன்நாமம்என் நாவில் மறந்தறியேன் ;
உலந்தார்தலை யிற்பலி கொண்டுழல்வாய் !
  உடல்உள்ளுறு சூலை தவிர்த்தருளாய் !
அலந்தேன்அடி யேன்அதி கைக்கெடில
  வீரட்டா னத்துறை அம்மானே. ௯௨.

---

௯௧. பிறை : சந்திரன். அணி : சூடிய. பிஞ்ஞகன் : தலை அலங்காரம் உடையவன். அணி அணாமலை : அழகிய அண்ணாமலை.

௯௨. சலம் : நீர். உலந்தார் : இறந்தார். பலி : பிச்சை. சூலை : ஒரு நோய். அலந்தேன் : நொந்து போனேன். அதிகைக் கெடில வீரட்டானம் : கெடிலநதி சூழ்ந்த திரு அதிகை வீரட்டானம் என்னும் தலம்.

நீதியால் வாழ மாட்டேன்;
நித்தலும் தூயேன் அல்லேன்;
ஓதியும் உணர மாட்டேன்;
உன்னைஉள் வைக்க மாட்டேன்;
சோதியே! சுடரே! உன்தன்
தூமலர்ப் பாதம் காண்பான்,
ஆதியே! அலந்து போனேன்;
அதிகைவீ ரட்ட னீரே. கங.

தலைசுமந்து இருகை நாற்றித்
தரணிக்கே பொறைய தாகி,
நிலையிலா நெஞ்சம் தன்னுள்
நித்தலும் ஐவர் வேண்டும்
விலைகொடுத்து அறுக்க மாட்டேன்;
வேண்டிற்றே வேண்டி எய்த்தேன்;
குலைகொள்மாங் கனிகள் சிந்தும்
கோவல்வீ ரட்ட னீரே. கச.

கங. நித்தலும் : நாள்தோறும். காண்பான் : காணும்பொருட்டு.

கச. நாற்றி : தொங்கவிட்டு. பொறையதாகி : பாரமாக இருந்து. ஐவர் வேண்டும் விலை கொடுத்து அறுக்கமாட்டேன் : ஐம்புலன்களும் விரும்பும் விலையைக்கொடுத்துப் பற்றைவிடமாட்டேன். குலை: கொத்து. கோவல் : திருக்கோவலூர் என்னும் மிகப் பழம் பதி.

"தலை சுமந்து இருகை நாற்றி" என்ற சொற்றொடர் கம்ப ராமாயணத்தில் அப்படியே காணப்படுகிறது.

படைகள்போல் வினைகள் வந்து
  பற்றிஎன் பக்கல் நின்றும்
விடகிலா; ஆத லாலே
  விகிர்தனை விரும்பி ஏத்தும்
இடையிலேன்; என்செய் கேன்நான்?
  இரப்பவர் தங்கட்கு என்றும்
கொடையிலேன்; கொள்வ தேநான்;
  கோவல்வீ ரட்ட னீரே. ௬௫.

மண்ணிடைக் குரம்பை தன்னை
  மதித்துநீர் மையல் எய்தில்,
விண்ணிடைத் தரும ராசன்
  வேண்டினல் விலக்கு வார்ஆர்?
பண்ணிடைச் சுவைகள் பாடி
  ஆடிடும் பத்தர்க்கு என்றும்
கண்ணிடை மணியர் போலும்!
  கடவூர்வீ ரட்ட னரே. ௬௬.

---

௬௫. படைகள்போல் : சேனைகளைப்போல வரிசையாக. பக்கல் : பக்கத்திலே. விடகிலா : விடமாட்டா. விகிர்தன் : கடவுள். இடை இலேன் ; தொடர்பு இல்லேன். இரப்பவர் : யாசிப்பவர்.

௬௬. குரம்பை : உடம்பு. மையல் : மயக்கம். தருமராசன் : எம தருமன். கடவூர் : திருக்கடவூர். இந்தலத்திலேயே மார்க்கண்டனுக்காகக் காலனை உதைத்ததாகப் புராணம் கூறும்.

"பழிஇலான், புகழ்உடையான், பால்நீற்றன்,
ஆன்ஏற்றன்" என்கின் றாளால் ;
"விழியுலாம் பெருந்தடங்கண் இரண்டல்ல,
மூன்றுளவே" என்கின் றாளால்;
"சுழியுலாம் வருகங்கை தோய்ந்த
சடையவனே!" என்கின் றாளால்;
கழியுலாம் சூழ்ந்த கழிப்பாலைச்
சேர்வானைக் கண்டாள் கொல்லோ? ௬௭.

வெள்ளநீர்ச் சடைய னார்தாம்
வினவுவார் போல வந்துஎன்
உள்ளமே புகுந்து நின்றார்க்கு
உறங்குநான் புடைகள் போந்து,
"கள்ளரோ புகுந்தீர்?" என்னக்
கலந்துதான் நோக்கி நக்கு
"வெள்ளரோம்" என்று நின்றார்;
விளங்குஇளம் பிறைய னாரே. ௬௮.

---

௬௭. என்கின்றாள் . என்று சொல்லுகின்றாள். சுழிஉலாம் : சுழித்து உலாவி. கழியுலாம் சூழ்ந்த : கடலையடுத்துள்ள உப்புப்பரப்புப்பெற்ற. கழிப்பாலை : திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலம். கண்டாள் கொல்லோ? : கண்டுவிட்டாளோ?:

இது கடவுளை நினைந்து காதலித்துப் புலம்பும் மகள் பொருட்டுத் தாயார் கூறும் பாசுரம்.

௬௮. வெள்ள நீர் : கங்கை. புடை : பக்கம். கலந்து : கூடி. நக்கு : சிரித்து: வெள்ளரோம் : வெள்ளை உள்ளம் உடையோம்.

இது நாவுக்கரசடிகள், தாம் நாயகியாகவிருந்து, சிவபெருமான் நாயகனாகவந்து தம்மைக் கலந்ததாகக் கூறும் பாடல்.

எண்சீர் விருத்தம் (திருத்தாண்டகம்)

நாம்ஆர்க்கும் குடிஅல்லோம்; நமனை அஞ்சோம்;
நரகத்தில் இடர்ப்படோம்; நடலை இல்லோம்;
ஏமாப்போம்; பிணிஅறியோம்; பணிவோம் அல்லோம்;
இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை;
தாம்ஆர்க்கும் குடிஅல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாம்என்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடிஇணையே குறுகி னோமே. ௯௯.

அகல்இடமே இடமாக ஊர்கள் தோறும்
அட்டுண்பார்; இட்டுண்பார்; விலக்கார் ஐயம்;
புகல்இடமாம் அம்பலங்கள்; பூமி தேவி
உடன்கிடந்தாற் புரட்டாள்; பொய் யன்று மெய்யே;
இகல்உடைய விடைஉடையான் என்று கொண்டான்;
இனிஎதும் குறைவுஇலோம்; இடர்கள் தீர்ந்தோம்;
துகில்உடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொல்லும்
சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற் றோமே. க00.

---

௯௯. நமனை அஞ்சோம் : எமனுக்குப் பயப்படமாட்டோம். நடலை : வஞ்சனை. ஏமாப்போம் : (அறத்திற்கே) அரணாக உடையேம். சங்க வெண்குழை ; வெண்மையான சங்குத் தோடு. கொய்ம்மலர்ச் சேவடி : கொய்தற்குரிய பூப்போன்ற செவ்வியஅடி. குறுகினோம் : அடைந்தோம்.

க00. அட்டு உண்பார் : சமைத்துச் சாப்பிடுவார். துரிசு : குற்றம். புரட்டாள் : புரட்டித் தள்ளிவிட மாட்டாள்.

வார்ஆண்ட கொங்கையர்சேர் மனையிற் சேரோம்;
மாதேவா மாதேவா என்று வாழ்த்தி,
நீர்ஆண்ட புரோதாயம் ஆடப் பெற்றோம்;
நீறணியும் கோலமே நிகழப் பெற்றோம்;
கார்ஆண்ட மழைபோலக் கண்ணீர் சோரக்
கன்மனமே நன்மனமாக் கரையப் பெற்றோம்;
பார்ஆண்டு பகடேறி வருவார் சொல்லும்
பணிகேட்கக் கடவோமோ? பற்றற் றோமே. க0க.

என்றும்நாம் யாவர்க்கும் இடைவோம் அல்லோம்;
இருநிலத்தில் எமக்குஎதிரா வாரும் இல்லை;
சென்றுநாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம்;
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்;
ஒன்றினாற் குறையுடையோம் அல்லோம்; அன்றே,
உறுபிணியார் செறல்ஒழிந்திட்டு ஓடிப் போனார்;
பொன்றினார் தலைமாலை அணிந்த சென்னிப்
புண்ணியனை நண்ணியபுண் ணியத்து ளோமே. க0உ.

க0க. வார் : கச்சு. புரோதாயம் : புனிதமாவதற்கு ஆடும் விசேடம். கார் : மேகம். பார்ஆண்டு : உலகத்தை ஆண்டு. பகடு : யானை. பணி : ஏவல். பற்று : ஆசை.

க0உ. இடைவோம் அல்லோம்: பின்வாங்கமாட்டோம். அன்றே : அன்று தினமே. உறுபிணியார் : மிக்க நோய்என்பவர். செறல் : அழித்தல். பொன்றினார் : இறந்தவர். புண்ணியன் : சிவபெருமான்.

மூஉருவின் முதல்உருவாய் இருநான்கு ஆன
  மூர்த்தியே என்றுமுப் பத்து மூவர்
தேவர்களும் மிக்கோரும் சிறந்து வாழ்த்தும்
  செம்பவளத் திருமேனிச் சிவனே என்னும்
நாஉடையார் நமையாள உடையார் அன்றே;
  நாவலந்தீ வகத்தினுக்கு நாதர் ஆன
காவலரே ஏவி விடுத்தா ரேனும்
  கடவம்அலோம் கடுமையொடு களவுஅற் றோமே. க0ரு

மைப்படிந்த கண்ணாளும் தானும் கச்சி
  மயானத்தான்; வார்சடையான்; என்னின், அல்லான்;
ஒப்புடையன் அல்லன்; ஒருவன் அல்லன்;
  ஓரூரன் அல்லன்; ஓர் உவமன் இல்லி;
அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண் ணமும்
  அவன்அருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால்,
இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண் ணத்தன்,
  இவன்இறைவன் என்றுஎழுதிக்காட்டொணாதே. க0சு

க0ரு. நாஉடையார், சிவனடியார்; நம்மை ஆளத்தக்கவர் அன்றோ. நாவலந்திவகம் : இந்தியநாடு. காவலர் : மன்னர். ஏவிவிடுத்தல் : ஆள் அனுப்பி அழைத்தல். கடவம்அலோம் : கடப்பாடு உடையோம் அல்லோம். நம்மிடம் கடுமையும் இல்லை; களவும் இல்லை; யாருக்கு அஞ்சவேண்டும் ?

க0சு. ஒப்பு : சமம்.

அவன் அருளையே கண்ணாகக்கொண்டு காணவேண்டுமே யன்றி வேறுவகையில் அவனைக் காணமுடியாது. "அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கியே" என்பது திருவாசகம்.

பண்ஆர்ந்த வீணை பயின்றது உண்டோ?
பாரிடங்கள் பலசூழப் போந்தது உண்டோ?
உண்ணா வருநஞ்சம் உண்டது உண்டோ?
ஊழித்தீ அன்ன ஒளிதான் உண்டோ?
கண்ணார் கழற்காலற் செற்றது உண்டோ?
காமனையும் கண்அழலாற் காய்ந்தது உண்டோ?
எண்ணார் திரிபுரங்கள் எய்தது உண்டோ?
எவ்வகைஎம் பிரானைக் கண்ட வாறே. க0ரு.

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டும் தந்து
தரணியொடு வான்ஆளத் தருவ ரேனும்,
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போம் அல்லோம்,
மாதேவர்க்கு ஏகாந்தர் அல்லர் ஆகில்;
அங்கமெலாம் குறைந்தழுகு தொழுநோ யாராய்,
ஆஉரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும்,
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பர் ஆகில்,
அவர்கண்டீர் நாம்வணங்கும் கடவு ளாரே. க0சு.

க0ரு. பயின்றது : பழகியது. பாரிடங்கள் : பூதகணம். போந்தது : வந்தது. கண் ஆர் : கண்நிறைந்த. கழற்காலற் செற்றது : வீரச் சிலம்பணிந்த எமனைக் கோபித்தது.

க0சு. சங்கநிதி பதுமநிதி : குபேரனது இரண்டு அரியமணி. மங்குவார் : ஒளியற்றூர். மாதேவர்க்கு ஏகாந்தர் : சிவபெருமானிடம் ஒன்றுபட்டவர். ஆ : பசு.

திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பார் ஆகில்,
தீவண்ணர் திறம்ஒருகால் பேசார் ஆகில்,
ஒருகாலும் திருக்கோவில் சூழார் ஆகில்,
உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட்டு உண்ணார் ஆகில்,
அருநோய்கள் கெடவெண்ணீறு அணியார் ஆகில்,
அளிஅற்றார் பிறந்தவாறு ஏதோ என்னில்,
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்தும் செத்துப்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் றாரே. கoஎ.

நற்பதத்தார் நற்பதமே! ஞான மூர்த்தி!
நலம்சுடரே! நால்வேதத்து அப்பால் நின்ற
சொற்பதத்தார் சொற்பதமும் கடந்து நின்ற
சொலற்கரிய சூழலாய்! இதுஉன் தன்மை;
நிற்பதொத்து நிலையிலா நெஞ்சம் தன்னுள்
நிலாவாத புலால்உடம்பே புகுந்து நின்ற
கற்பகமே! யான்உன்னை விடுவேன் அல்லேன்;
கனகமா மணிநிறத்துஎம் கடவு ளானே. கoஅ.

கoஎ. ஒருகாலும் : ஒருமுறைகூட. அளி : கருணை. நலிய : வருத்த. பெயர்த்தும் : திரும்பவும்.

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரும் ஆகி
இயமான னாய்எறியும் காற்றும் ஆகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறு ஆகி
ஆகாச மாய்அட்ட மூர்த்தி ஆகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறர்உருவும் தம்உருவும் தாமே ஆகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளை ஆகி
நிமிர்புன் சடைஅடிகள் நின்ற வாறே க0கூ.

தந்தை,யார்? தாய்,யார்? உடன்பி றந்தார்,
தாரம்,ஆர்? புத்திரர்,ஆர்? தாம்தாம், ஆரே?
வந்தவாறு எங்ஙனே? போமாறு ஏதோ?
மாயம்ஆம்! இதற்குஏதும் மகிழ வேண்டாம்;
சிந்தையீர்! உமக்கொன்று சொல்லக் கேண்மின்;
திகழ்மதியும் வாள்அரவும் திளைக்கும் சென்னி
எந்தையார் திருநாமம் "நமச்சி வாய"
என்றுஎழுவார்க்கு இருவிசும்பில் இருக்க லாமே! கக0.

க0கூ. இயமானன் : ஆன்மா. எறியும் காற்று : வீசும் காற்று. நெருநலை : நேற்று.

உலகப் பாசங்களையெல்லாம் விட்டு எந்தையார் திருநாமம் 'நமச்சிவாய' என்று எழுவார் வானுலகாள்வர்.

போற்றிசைத்துன் அடிபரவ நின்றாய் போற்றி!
புண்ணியனே நண்ணல் அரியாய் போற்றி!
ஏற்றிசைக்கும் வான்மேல் இருந்தாய் போற்றி!
எண்ணு யிரநூறு பெயராய் போற்றி!
நாற்றிசைக்கும் விளக்காய நாதா போற்றி!
நான்முகற்கும் மாற்கும் அரியாய் போற்றி!
காற்றிசைக்கும் திசைக்கெல்லாம் வித்தே போற்றி!
கயிலைமலை யானே போற்றி! போற்றி! ௧௧௧.

அருந்துணையை, அடியார்தம் அல்லல் தீர்க்கும்
அருமருந்தை, அகல்ஞாலத்து அகத்துள் தோன்றி
வருந்துணையும் சுற்றமும் பற்றும் விட்டு
வான்புலன்கள் அகத்துஅடக்கி, மடவா ரோடும்
பொருந்துஅணைமேல் வரும்பயனைப், போகம் மாற்றிப்
பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லோர்க்கு என்றும்
பெருந்துணையைப், பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே, ௧௧௨.

---

௧௧௧. போற்றிசைத்து : பரவிப் புகழ்ந்து. நண்ணல் : அடைதல்: ஏற்றிசைக்கும் வான்மேல் ; ஏற்றிப்பாடும் உச்சி மீது. நாற்றிசை : நான்கு திக்கு. வித்து : விதை. போற்றி : வணக்கம்.

௧௧௨. அல்லல் : துயரம். அகல்ஞாலம் : பரந்த உலகம். அகம் : உள்ளே. அணை : படுக்கை. போகம் : இன்பம். பெரும்பற்றப்புலியூர் : சிதம்பரம்.

பேர்ஆயி ரம்பரவி வானோர் ஏத்தும்
பெம்மானைப், பிரிவுஇலா அடியார்க்கு என்றும்
வாராத செல்வம் வருவிப் பானை,
மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்தும் ஆகித்
தீராநோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னைத்
திரிபுரங்கள் தீஎழுத்திண் சிலைகைக் கொண்ட
போரானைப், புள்ளிருக்கு வேளூ ரானைப்
போற்றாதே ஆற்றநாள் போக்கி னேனே. ககரு.

மீளாத ஆள்என்னை உடையான் தன்னை,
வெளிசெய்த வழிபாடு மேவி னானை,
மாளாமை மறையவனுக்கு உயிரும் வைத்து
வன்கூற்றின் உயிர்மாள உதைத்தான் தன்னைத்,
தோள்ஆண்மை கருதிவரை எடுத்த தூர்த்தன்
தோள்வலியும் தாள்வலியும் தொலைவித்து ஆங்கே
நாளோடு வாள்கொடுத்த நம்பன் தன்னை
நாரையூர் நன்னகரில் கண்டேன் நானே, கககச.

கக௫. சிலை : வில். புள்ளிருக்குவேளூர் : வைத்திஸ்வரன் கோவில். ஆற்றநாள் : நீண்ட நாள்.

கககச. மாளாமை ; சாகாமல். மறையவன் : மார்க்கண்டன். தூர்த்தன் ; இராவணன். இராவணனுக்கு நாளோடு வாள் கொடுத்தமையை, " முக்கோடி வாழ் நாளும் " என்றும் " சங்கரன் கொடுத்த வாளும் " என்றும் கூறுவர் கம்பர்.

ஓசை ஒலிஎலாம் ஆனாய் நீயே ;
  உலகுக்கு ஒருவனாய் நின்றாய் நீயே ;
வாச மலரெலாம் ஆனாய் நீயே ;
  மலையான் மருகனாய் நின்றாய் நீயே ;
பேசப் பெரிதும் இனியாய் நீயே ;
  பிரானாய் அடிஎன்மேல் வைத்தாய் நீயே ;
தேச விளக்கெலாம் ஆனாய் நீயே ;
  திருவையாறு அகலாத செம்பொற் சோதீ ! ககரு.

நினைத்தனையோர் பொறைஇலா உயிர்போம் கூட்டைப்
  பொருள்என்று மிகஉன்னி, மதியால் "இந்த
அனைத்துலகும் ஆளலாம்" என்று பேசும்
  ஆங்காரம் தவிர்நெஞ்சே ! அமரர்க் காக
முனைத்துவரு மதில்மூன்றும் பொன்ற அன்று
  முடுகியவெம் சிலைவளைத்துச் செந்தீ மூழ்க
நினைத்தபெருங் கருணையன்,நெய்த் தானம் என்று
  நினையுமா நினைந்தக்கால் உய்ய லாமே. ககசு.

ககரு. மலையான் மருகன் : பர்வதராசனின் மாப்பிள்ளை.

ககசு. தினைத்தனை : தினை அளவு. பொறை : பாரம். கூடு : உடம்பு. உன்னி : நினைத்து. தவிர் : நீங்கு. முனைந்து : எதிர்த்து. பொன்ற : அழிய. முடுகிய : வலிமைவாய்ந்த. வெம்சிலை : பொல்லாத கல்லாகிய வில். நெய்த்தானம் : ஒரு ஸ்தலம்.

எத்தாயர், எத்தந்தை, எச்சுற் றத்தார்,
எம்மாடு, சும்மாடாம்? ஏவர் நல்லார்?
செத்தால்வந்து உதவுவார் ஒருவர் இல்லை;
சிறுவிறகால் தீமூட்டிச் செல்லா நிற்பர்;
சித்தாய வேடத்தாய்! நீடு பொன்னித்
திருவானைக் காஉடைய செல்வா! என்தன்
அத்தா!உன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்,
அல்லகண்டம் கொண்டுஅடியேன் என்செய் கேனே.

செய்யானை வெளியானைக் கரியான் தன்னைத்
திசைமுகனைத் திசைஎட்டும் செறிந்தான் தன்னை
ஐயானை நொய்யானைச் சீரி யானை
அணியானைச் சேயானை ஆன்அஞ்சு ஆடும்
மெய்யானைப் பொய்யாதும் இல்லான் தன்னை.
விடையானைச் சடையானை வெறித்த மான்கொள்
கையானைக் கற்குடியில் விழுமி யானைக்
கற்பகத்தைக் கண்ஆரக் கண்டேன் நானே. ககஅ.

ககஎ. எம்மாடு சும்மாடாம் : எந்தச் செல்வம் நல்ல செல்வம் ஆகும்? ஏவர் : எவர். பொன்னி : காவிரி. அத்தா : தலைவனே. அல்லகண்டம் : துன்பம்.

ககஅ. செய்யான் : செம்மையானவன். வெளியான் : வெண்மையானவன். கரியான் : கருமையானவன். செறிந்தான் : நிறைந்தவன். நொய்யான் : நுண்ணியன். அணியான் : கிட்டத்தில் உள்ளவன். சேயான் : தூரத்தில் இருப்பவன். ஆன்அஞ்சு : கோசலம், கோமயம், தயிர், பால், நெய்.

பன்னியசெந் தமிழ்அறியேன்; கவியேன்; மாட்டேன்;
 எண்ணோடு பண்நிறைந்த கலைகள் ஆய
தன்னையும்தன் திறத்துஅறியாப் பொறியி லேனைத்
 தன்திறமும் அறிவித்து நெறியும் காட்டி
அன்னையையும் அத்தனையும் போல அன்பாய்
 அடைந்தேனைத் தொடர்ந்து என்னை ஆளாக்கொண்ட
தென்எறும்பி யூர்மலைமேல் மாணிக் கத்தைச்
 செழும்சுடரைச் சென்றடையப் பெற்றேன் நானே.

எனக்குஎன்றும் இனியானை எம்மான் தன்னை
 எழிலாரும் ஏகம்பம் மேயான் தன்னை
மனக்குஎன்றும் வருவானை வஞ்சர் நெஞ்சில்
 நில்லானை நின்றியூர் மேயான் தன்னைத்
தனக்குஎன்றும் அடியேனை ஆளாக் கொண்ட
 சங்கரனைச் சங்கவார் குழையான் தன்னைப்
புனக்கொன்றைத் தார்அணிந்த புனிதன் தன்னைப்
 பொய்யிலியைப் பூந்துருத்திக் கண்டேன் நானே. கஉ0.

கககூ. பன்னிய : பயிலத்தக்க. கவியேன் : கவி புனையேன். மாட்டேன் : ஈடுபட மாட்டேன். பொறி : அறிவு. திறம் : தகுதி. நெறி ; வழி.

கஉ0. எழில் : அழகு. ஏகம்பம் : காஞ்சிவரம். மனக்கு : மனத்துக்கு. புனம் : வனம்.

நினைந்துஉருகும் அடியாரை நைய வைத்தார்;
நில்லாமே தீவினைகள் நீங்க வைத்தார்;
சினந்திருகு களிற்றுஉரிவைப் போர்வை வைத்தார்;
செழுமதியின் தளிர்வைத்தார்; சிறந்து வானோர்
இனந்துருவி மணிமகுடத்து ஏறத் துற்ற
இனமலர்கள் போதுஅவிழ்ந்து மதுவாய்ப் பில்கி
நனைந்தனைய திருவடிஎன் தலைமேல் வைத்தார்;
நல்லூர்எம் பெருமானார் நல்ல வாறே. கஉக.

மறையானை மால்விடையொன்று ஊர்தி யானை
மால்கடல்நஞ்சு உண்டானை வானோர் தங்கள்
இறையானை என்பிறவித் துயர்தீர்ப் பானை
இன்னமுதை மன்னியசீர் ஏகம் பத்தில்
உறைவானை ஒருவரும்ஈங்கு அறியா வண்ணம்
என்உள்ளத்து உள்ளேஒ ளித்து வைத்த
சிறையானைத் திருநாகேச் சரத்து ளானைச்
சேராதார் நன்னெறிக்கட் சேரா தாரே. கஉஉ.

கஉக. தளிர் : கொழுந்து. இனம் : கூட்டம். துருவி : ஆராய்ந்து. துற்ற : சேர்த்திய. இனமலர்கள் : நறும்பூக்கள். போது அவிழ்ந்து : இதழ் விரிந்து. மதுவாய்ப்பில்கி : தேனூக நிறைந்து.

கஉஉ. மறை : வேதம். ஊர்தி : வாகனம். இறை : கடவுள். மன்னிய : பொருந்திய. சிறையான் : அடைக்கப்பெற்றவன்.

பச்சை நிறமுடையர்; பாலர்; சாலப்
 பழையர்; பிழையெலாம் நீக்கி ஆள்வர்;
கச்சைக் கதநாகம் பூண்ட தோளர்;
 கலன்ஒன்று கையேந்தி இல்லம் தோறும்
பிச்சை கொளநுகர்வர்; பெரியர் சாலப்;
 பிறங்கு சடைமுடியர்; பேணும் தொண்டர்
இச்சை மிகஅறிவர்; என்றும் உள்ளார்:
 இடைமருது மேவி இடங்கொண் டாரே. ௧௨௩.

ஒருமணியை உலகுக்குஓர் உறுதி தன்னை
 உதயத்தின் உச்சியை உருமா ணனைப்
பருமணியைப் பாலோடுஅஞ்சு ஆடி னனைப்
 பவித்திரனைப் பசுபதியைப் பவளக் குன்றைத்
திருமணியைத் தித்திப்பைத் தேன தாகித்
 தீங்கரும்பின் இன்சுவையைத் திகழும் சோதி
அருமணியை ஆவடுதண் துறையுள் மேய
 அரன்அடியே அடிநாயேன் அடைந்துஉய்ந் தேனே.

---

௧௨௩. பச்சை : பசுமை. கதநாகம் : சிறும்பாம்பு. கலன் : பிச்சைப் பாத்திரம். பிறங்கு : விளங்குகின்ற. இச்சை : விருப்பம். இடைமருது: திருவிடைமருதூர்.

௧௨௪. உதயத்தின் உச்சி : தோற்றத்தின் சிகரம். உருமாணனை : அழகிய மானைக்கையிலே உடையானை. பவித்திரன் : பரிசுத்தமானவன். பசுபதி ; உயிர்கட்கெல்லாம் தலைவன். பவளக்குன்று : செம்மலை. ஆவடு தண்துறை : திருவாவடுதுறை.

திருவே!என் செல்வமே! தேனே! வானோர்
செழுஞ்சுடரே! செழுஞ்சுடர்நற் சோதி! மிக்க
உருவே!என் உறவே!என் ஊனே! ஊனின்
உள்ளமே! உள்ளத்தின் உள்ளே நின்ற
கருவே!என் கற்பகமே! கண்ணே! கண்ணிற்
கருமணியே! மணியாடு பாவாய்! காவாய்
அருவாய வல்வினைநோய் அடையா வண்ணம்;
ஆவடுதண் துறைஉறையும் அமரர் ஏறே. கஉரு,

அன்று ஆலின் கீழ்இருந்தங்கு அறஞ்சொன் னானை
அகத்தியனை உகப்பானை அயன்மால் தேட
நின்றானைக் கிடந்தகடல் நஞ்சுஉண் டானை
நேர்இழையைக் கலந்திருந்தே புலன்கள் ஐந்தும்
வென்றானை மீயச்சூர் மேவி னானை
மெல்இயலாள் தவத்தின்நிறை அளக்கல் உற்றுச்
சென்றானைத் திருவீழி மிழலை யானைச்
சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின் றாரே. கஉசு.

கஉரு. திரு : அழகு. மிக்க உரு : மேம்பட்ட வடிவம். உறவு : சுற்றம். ஊன் : உடம்பு. கரு : மூலப்பொருள். காவாய் : காப்பாற்றுவாயாக!. ஏறு : சிங்கம்.

கஉசு. ஆலின்கீழ் : கல்லால மரத்தின் அடியில். அறம் சொன்னது, தட்சணாமூர்த்தியாக இருந்து. அகத்தியன், தமிழ் முனிவன். உகத்தல் : மகிழ்தல். அகத்தியன் தமிழ் கண்டுகளிக்கின்றான். சிவபெருமான். நேர்இழை : செவ்விய ஆபரணம்; ஈண்டு அவ் அணியை அணிந்த உமையவள். அவளோடு கூடியிருந்தே ஐம்புலனையும் வென்றான். இவ் அருமையை "மங்கையோடு இருந்தே யோகுசெய்வானை" என்று பாராட்டுவார், கருவூர்த் தேவர். மீயச்சூர், பேரளத்துக்கு அணித்தேயுள்ள ஒரு தலம்.

மெய்த்தவன்காண்! மெய்த்தவத்தில் நிற்பார்க்கெல்லாம்;
விருப்பிலா இருப்புமன வினையர்க்கு என்றும்
பொய்த்தவன்காண்; புத்தன் மறவாது ஓடி
எறிசல்லி புதுமலர்கள் ஆக்கி னான்காண்!
உய்த்தவன்காண்! உயர்கதிக்கே, உள்கி னாரை;
உலகனைத்தும் ஒளித்துஅளித்திட்டு உய்யச் செய்யும்
வித்தகன்காண்! வித்தகர்தாம் விரும்பி ஏத்தும்
விண்இழிதண் வீழி மிழலை யானே. கஉஎ.

கலையாரும் நூல்அங்கம் ஆயி னான்காண்!
கலைபயிலும் கருத்தன்காண்! திருத்தம் ஆகி
மலையாகி மறிகடல்ஏழ் சூழ்ந்து நின்ற
மண்ஆகி விண்ஆகி நின்றான் தான்காண்!
தலையாய மலைஎடுத்த தகவி லோனைத்
தகர்ந்துவிழ ஒருவிரலாற் சாதித்து ஆண்ட
சிலையாரும் மலைமகள்ஓர் கூறன் தான்காண்!
சிவனவன்காண்! சிவபுரத்துஎம் செல்வன் தானே.

கஉஎ. இருப்பு : இரும்பு. பொய்த்தவன் : காணப்படாதவன். புத்தன் ; சாக்கிய நாயனார். எறிசல்லி : வீசியகல். விண்இழி : மேல் உலகினின்றும் இறங்கிவந்த.

கஉஅ. கலைஆரும் : கலைகள் நிறைந்த. மறிகடல் : அலைதாவுகடல். தலையாய மலை ; திருக்கயிலாயகிரி. தகவு இலோன் : இராவணன். தகர்ந்து : ஒடிந்து. சிலைஆரும் : கற்சிலையை ஒத்த என்றும் வாடாத தோற்றம். ஓர் கூறன் : ஒரு பகுதியிலே உடையவன். சிவபுரம் : கும்பகோணத்துக்கு அருகேயுள்ள தலம்.

உருகுமனத்து அடியவர்கட்கு ஊறும் தேனை,
உம்பர்மணி முடியணியை, உண்மை நின்ற
பெருகுநிலைக் குறியாளர் அறிவு தன்னைப்,
பேணியஅந் தணர்க்குமறைப் பொருளைப், பின்னும்
முருகுவிரி நறுமலர்மேல் அயற்கும் மாற்கும்
முழுமுதலை, மெய்த்தவத்தோர் துணையை, வாய்த்த
திருகுகுழல் உமைநங்கை பங்கன் தன்னைச்,
செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே. கஉகூ.

நிலைபெறுமாறு எண்ணுதியேல் நெஞ்சே! நீ, வா!
நித்தலும்எம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகுஇட்டு மெழுக்கும் இட்டுப்
பூமாலை புனைந்துஏத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்தும் ஆடிச்
"சங்கரா! சயபோற்றி! போற்றி!" என்றும்
"அலைபுனல்சேர் செஞ்சடைஎம் ஆதி!" என்றும்
"ஆரூரா!" என்றென்றே அலறு நில்லே. கங௦.

கஉகூ. உம்பர் : தேவர். மணிமுடி அணியை : இரத்தினகிரீடத்தில் அணியக்கூடிய ஆபரணத்தை. உண்மை நின்ற : மெய்வழிபற்றிய. பெருகுநிலைக் குறியாளர் : பெருந்தன்மையே குறிக்கோளாக உடையவர். முருகு : வாசனை. நறுமலர் : நல்லபூ. திருகுகுழல் : பின்னிய கூந்தல். செங்காட்டங்குடி, சிறுத்தொண்ட நாயனர் தம் கருத்திற்கிசைந்த துணைவி வெண்காட்டு நங்கையுடனும் செல்வன் சீராளனேடும் வாழ்ந்த பதி.

கங௦. நிலைபெறும் ஆறு : கடைத்தேறும் வழி. புலர்வதன்முன் ; விடிவதற்குள்ளே. அலகிடுதல் : கூட்டுதல். மெழுக்கும் இட்டு : மெழுகி. புனைந்து : தொடுத்து. தலைஆர : தலை நிலத்தில்பட. அலறுதல் : இரைந்து கூவுதல். "தெருவு தொறும் மிகஅலறிச் சிவ பெருமான் என்று ஏத்தி" என்பது திருவாசகம். "ஆமாறு உன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன்" என்னும் திருவாசகத்தேன், இத்தேவார மணியின் கருத்தைத் தழுவியது.

கற்றவர்கள் உண்ணும் கனியே போற்றி!
  கழல்அடைந்தார் செல்லும் கதியே போற்றி!
அற்றவர்கட்கு ஆர்அமுதம் ஆனாய் போற்றி!
  அல்லல்அறுத்து அடியேனை ஆண்டாய் போற்றி!
மற்றொருவர் ஒப்பில்லா மைந்தா போற்றி!
  வானவர்கள் போற்றும் மருந்தே போற்றி!
செற்றவர்தம் புரம்எரித்த சிவனே போற்றி!
  திருமூலட் டானனே போற்றி! போற்றி! கருக.

ஒருவனாய் உலகுஏத்த நின்ற நாளோ?
  ஓர்உருவே மூவுருவும் ஆன நாளோ?
கருவனாய்க் காலனைமுன் காய்ந்த நாளோ?
  காமனையும் கண்அழலால் விழித்த நாளோ?
மருவனாய் மண்ணும்விண்ணும் தெரித்த நாளோ?
  மான்மறிக்கை எந்திழை மாதோர் பாகம்
திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னோ? பின்னோ?
  திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே. கருஉ

கருக. கழல் : திருவடி. கதி : புகல் இடம். அற்றவர் : இல்லாதவர். செற்றவர் ; பகைவர். புரம் : ஊர். திருமூலட்டானன், திருவாரூர்ச் சிவபெருமான்.

கருஉ. மூஉரு : அயன், அரி, அரன். கருவன் : அழிக்கும் வடிவினன். மருவனாய் : பொருந்தியவனாய். தெரித்த : புலப்படுத்திய. திருவினாள், ஈண்டுப்பார்வதி.

"மும்மூர்த்திகளின் தோற்றக் காலத்திலா. காலனைக் காய்ந்த போதா, காமனை எரித்த அன்றா, உமையவள் உடம்பில் கூறு கொள்வதற்கு முன்னா பின்னா ஆரூர் கோயில் கொண்டது" என்ற கருத்து திருவாரூரின் பழமையில் அப்பர் சுவாமிகளின் உறைத்த பற்றைக் காட்டுகிறது.

பாடகம்சேர் மெல்லடிநற் பாவை யாளும்
நீயும்போய்ப் பார்த்தனது பலத்தைக் காண்பான்,
வேடனாய் வில்வாங்கி எய்த நாளோ?
விண்ணவர்க்கும் கண்ணவனாய் நின்ற நாளோ?
மாடமொடு மாளிகைகள் மல்கு தில்லை
மணிதிகழும் அம்பலத்தே மன்னிக் கூத்தை
ஆடுவான் புகுவதற்கு முன்னோ? பின்னோ?
அணியாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே. கரு௩.

சிவனாகித் திசைமுகனாய்த் திருமால் ஆகிச்
செழும்சுடராய்த் தீயாகி நீரும் ஆகிப்
புவனாகிப் புவனங்கள் அனைத்தும் ஆகிப்
பொன்னாகி மணியாகி முத்தும் ஆகிப்
பவனாகிப் பவனங்கள் அனைத்தும் ஆகிப்
பசுவேறித் திரிவானோர் பவனாய் நின்ற
தவனாய தலையாலங் காடன் தன்னைச்
சாராதே சாலநாள் போக்கி னேனே. கருச.

கரு௩. பாடகம் : பாதரசம். பாவையாள் : பார்வதி. பார்த்தன் : அருச்சுனன். பலம் : வலிமை. காண்பான் ; காணும் பொருட்டு. அம்பலம் : தில்லைச்சிற்றம்பலம். மன்னி : பொருந்தி.

"தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் நட்டம் ஆடுவதற்குமுன்னாபின்னா திருவாரூர் கொவில்கொண்டது" என்ற கருத்து, கம்பீரமாக நிற்கின்றது

கருச. திசைமுகன் : பிரமன். சுடர் : சூரியசந்திரர். புவன் : உலகம். பவன் : காற்று. பவன் சிவபிரான். தலையாலங்காடு : ஒருசிவஸ்தலம்.

விடிவதுமே வெண்ணீற்றை மெய்யில் பூசி
வெளுத்தமைந்த கீளொடுகோவணமும் தற்றுச்
“செடியுடைய வல்வினைநோய் தீர்ப்பாய்!” என்றும்
“செல்கதிக்கு வழிகாட்டும் சிவனே!” என்றும்
“துடியனைய இடைமடவாள் பங்கா!” என்றும்
“சுடலைதனில் நடமாடும் சோதி!” என்றும்
கடிமலர்தூய்த் தொழும்அடியார் நெஞ்சின் உள்ளே
கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே. ௧௫௫.

ஐயினால் மிடறு அடைப்புண்டு ஆக்கை விட்டு
ஆவியார் போவதுமே, அகத்தார் கூடி
மையினால் கண்எழுதி மாலை சூட்டி
மயானத்தில் இடுவதன்முன், மதியம் சூடும்
ஐயனார்க்கு ஆளாகி அன்பு மிக்கு
அகம்குழைந்து மெய்அரும்பி அடிகள் பாதம்
கையினால் தொழும்அடியார் நெஞ்சின் உள்ளே
கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே. ௧௫௬.

---

௧௫௫. கீள் : கோவணம் பொருந்தக் கட்டும் துணிக்கயிறு. தற்று : கட்டி. செடி : துன்பம். துடி : உடுக்கு. கடி : மணம். கன்றாப்பூர். திருக்கன்றாப்பூர் என்னும் தலம். அங்குள்ள கடவுளுக்கு நடுதறிநாதன் என்பது பெயர்.

௧௫௬. ஐ : கபம். மிடறு : தொண்டை. ஆக்கை : உடம்பு. ஆவியார் : உயிரார். அகத்தார் : விட்டுக்காரர். ஐயனார் : சிவபெருமானார். மெய் அரும்பி : உடல் சிலிர்த்து. அடிகள் பாதம் : சிவன் திருவடி.

அன்பர் உள்ளத்துள்ளே ஆண்டவனைக் காணலாம். உயிராரைப் பிரிந்த உடலாருக்குக் கண்ணுக்கு மைதீட்டி மாலை சூட்டி மயானத்தில் வைக்கும் மரபு முன் இருந்திருக்கிறது போலும்.

தூண்டு சுடர்அனைய சோதி கண்டாய்!
தொல்அமரர் சூளா மணிதான் கண்டாய்!
காண்டற்கு அரிய கடவுள் கண்டாய்!
கருதுவார்க்கு ஆற்ற எளியான் கண்டாய்!
வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்!
மெய்ந்நெறி கண்டாய்! விரதம் எல்லாம்
மாண்ட மனத்தார் மனத்தான் கண்டாய்!
மறைக்காட்டு உறையும் மணாளன் தானே. கஙஎ.

மூரி முழங்குஒலிநீர் ஆனான் கண்டாய்!
முழுத்தழல்போல் மேனி முதல்வன் கண்டாய்!
ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்!
இன்அடியார்க்கு இன்பம் விளைப்பான் கண்டாய்!
ஆரியன் கண்டாய்! தமிழன் கண்டாய்!
அண்ணா மலைஉறைஎம் அண்ணல் கண்டாய்!
வாரி மதகளிறே போல்வான் கண்டாய்!
மறைக்காட்டு உறையும் மணாளன் தானே. கஙஅ.

கஙஎ. சூளாமணி : முடியில் அணியும் நகை. ஆற்ற : மிகவும். மெய்ந் நெறி : உண்மையானவழி. மாண்ட : மாட்சிமைப்பட்ட. மறைக்காடு : வேதாரண்யம்.

கஙஅ. மூரி : வலிமைமிக்க. ஏரி : பெரியநீர்நிலை. விளைப்பான் : உண்டாக்குவான். வாரிமதகளிறு : கடல்போல மதத்தைக் கொட்டும் யானை.

"ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன்" என்பது "ஊருணி நீர் நிறைந்தற்றே உலகு அவாம் பேரறிவாளன் திரு" என்ற அருமைத் திருக்குறளின் உள்ளுறையாக அமைந்திருக் கிறது.

முளைத்தானை எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றி
முதிரும் சடைமுடிமேல் முகிழ்வெண் திங்கள்
வளைத்தானை வல்அசுரர் புரங்கள் மூன்றும்
வரைசிலையா வாசுகிமா நாணுக் கோத்துத்
துளைத்தானைச் சுடுசரத்தால் துவள நீருத்
தூமுத்த வெண்முறுவல் உமையோடு ஆடித்
திளைத்தானைத் தென்கூடல் திருவா லவ்வாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன் நானே. ௧௩௯

மின்காட்டும் கொடிமருங்குல் உமையாட்கு என்றும்
விருப்பவன்காண்! பொருப்புவலிச் சிலைக்கை [யோன்காண்!
நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கம் ஏறி
நற்கனகக் கிழி,தருமிக்கு அருளி னானேன்காண்!
பொன்காட்டக் கடிக்கொன்றை மருங்கே நின்ற
புனக்காந்தள் கைகாட்டக் கண்டு வண்டு
தென்காட்டும் செழும்புறவில் திருப்புத் தூரில்
திருத்தளியான் காண்அவன்என் சிந்தை யானே.

---

௧௩௯. முகிழ் : அரும்பிய. வரை சிலையா : மலையை வில்லாக வளைத்து. வாசுகிமாநாணுக்கோத்து : வாசுகி என்னும் பாம்பைப் பெரிய வரை வில்லுக்கேற்ற கயிறுகப் பூட்டி. துவள நீறு : அழிந்து பொடியாக. தூமுத்தவெண்முறுவல் : புனிதமான முத்துப் போன்ற வெள்ளிப் பற்கள். திளைத்தல் : அநுபவித்தல். தென்கூடல் திருவாலவாய் : அழகிய கூடல் என்றும் திருவாலவாய் என்றும் புகழ் பெற்ற மதுரை மா நகரம்.

௧௪0. மின் : மின்னல். கொடி மருங்கல் : கொடிபோன்ற இடை. பொருப்பு : மலை. சங்கம் : மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம். கனகக்கிழி : பொன் முடிப்பு. தருமிக்கு : தருமி என்னும் பெயருடைய ஒருவனுக்கு. கடிக்கொன்றை : மணமுள்ள கொன்றை மலர் : அதன் நிறம் பொன்னைக் காட்டுகிறது. மருங்கு : பக்கம். புனக்காந்தள் : வனத்திலுள்ள காந்தள் மலர்; காந்தள் கைக்கு உபமானம். தென் : தேன். புறவு : சோலை. திருப்புத்தூர் : காரைக்குடிக்குப் பதின்மூன்று மைலில் உள்ள சிவந்தலம். திருத்தளி : அங்குள்ள ஸ்ரீதளி என்னும் குளம்.

படைமலிந்த மழுவாளும் மானும் தோன்றும்!
பன்னிரண்டு கண்உடைய பிள்ளை தோன்றும்!
நடைமலிந்த விடையோடு கொடியும் தோன்றும்!
நான்மறையின் ஒலிதோன்றும்! நயனம் தோன்றும்!
உடைமலிந்த கோவணமும் கீளும் தோன்றும்!
மூரல்வெண் சிரமாலை உலாவித் தோன்றும்!
புடைமலிந்த பூதத்தின் பொலிவு தோன்றும்!
பொழில்திகழும் பூவணத்துஎம் புனித னார்க்கே.

எத்திசையும் வானவர்கள் தொழநின் றானை
ஏறுஊர்ந்த பெம்மானை எம்மான் என்று
பத்தனாய்ப் பணிந்துஅடியேன் தன்னைப் பன்னாள்
பாமாலை பாடப் பயில்வித் தானை
முத்தினை என்மணியை மாணிக் கத்தை
முளைத்துஎழுந்த செம்பவளக் கொழுந்துஒப் பானை
சித்தனைஎன் திருமுதுகுன்று உடையான் தன்னைத்
தீவினையேன் அறியாதே திகைத்த வாறே. கசஉ.

கசக. பன்னிரண்டு கண்உடைய பிள்ளை : முருகன். நயனம் : (ஈண்டு) நெற்றிக்கண். மூரல் : பல். சிரமாலை : தலைவரிசை. புடை : பக்கம். பொலிவு : விளக்கம். பொழில் : சோலை. பூவணம் : திருப்புவனம் என்று இன்று வழங்கப்படும் மதுரைக்குப் பன்னிரண்டு மைலில் உள்ள பதி.

கசஉ. ஏறு : விடை. பன்னாள் : பலகாலமும். பாமாலை : தேவாரப் பாசுர வரிசை. பயில்வித்தான் : பயிற்றுவித்தவன். சித்தன் : சித்துக்கள் வல்லவன். திருமுது குன்று : விருத்தாசலம் என்னும் பதி.

மனத்தகத்தான்; தலைமேலான்; வாக்கின் உள்ளான்;
வாயாரத் தன்அடியே பாடும் தொண்டர்
இனத்தகத்தான்; இமையவர்தம் சிரத்தின் மேலான்;
ஏழண்டத்து அப்பாலான்; இப்பாற் செம்பொன்
புனத்தகத்தான்; நறுங்கொன்றைப் போதின் உள்ளான்;
பொருப்பிடையான்; நெருப்பிடையான்; காற்றின் உள்ளான்;
கனத்தகத்தான்; கயிலாயத்து உச்சி உள்ளான்;
காளத்தி யான்;அவன்என் கண்ணு ளானே. ௧௪௫.

நேர்ந்துஒருத்தி ஒருபாகத்து அடங்கக் கண்டு
நிலைதளர ஆயிரமா முகத்தி னோடு
பாய்ந்துஒருத்தி படர்சடைமேற் பயிலக் கண்டு
படஅரவும் பனிமதியும் வைத்த செல்வர்,
தாம்திருத்தித் தம்மனத்தை ஒருக்காத் தொண்டர்
தனித்துஒருதண்டு ஊன்றிமெய் தளரா முன்னம்,
"பூந்துருத்தி! பூந்துருத்தி!" என்பீர் ஆகில்
பொல்லாப் புலால்துருத்தி போக்க லாமே. ௧௪௬.

---

௧௪௫. காளத்தி : கண்ணப்பநாயனர் வழிபட்ட திருக்காளாஸ்திரி என்னும் தலம்.

௧௪௬. முதல் ஒருத்தி, உமையாள்; இரண்டாவது ஒருத்தி, கங்கையாள்; அவள் அநேகம் முகமாக விரிந்த சடைமேல் உலாவுகின்றாள். படஅரவு : படம் எடுத்தாடும் பாம்பு. ஒருக்கா : அடக்காத. தனித்து........தளராமுன்னம் : முதுமை அடையுமுன். பூந்துருத்தி : திருப்பூந்துருத்தி எனும் தலம். புலால் துருத்தி : உடல்.

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்;
மூர்த்தி அவன்இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்;
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்;
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆனாள்;
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்;
அகன்றாள் அகல்இடத்தார் ஆசா ரத்தை;
தன்னை மறந்தாள்;தன் நாமம் கெட்டாள்;
தலைப்பட்டாள் நங்கை, தலைவன் தாளே. கசரு.

நென்னலைஓர் ஓடுஏந்திப் பிச்சைக்கு என்று
வந்தார்க்கு "வந்தேன்" என்று இல்லே புக்கேன்;
அந்நிலையே நிற்கின்றார்; ஐயம் கொள்வார்,
அருகே வருவார்போல் நோக்கு கின்றார்;
"நுந்நிலைமை ஏதோ? நும் ஊர்தான் ஏதோ?"
என்றேனுக்கு ஒன்றாகச் சொல்ல மாட்டார்;
மென்முலையார் கூடி விரும்பி ஆடும்
வெண்காடு மேவிய விகிர்த னாரே. கசசு.

கசரு. வண்ணம்: மாதிரி. பெயர்த்தும்: திரும்பவும். பிச்சி: பித்துப்பிடித்தவள். அத்தன்: தந்தை. நீத்தாள்; விட்டுவிலகினாள், அகன்றாள்............ஆசாரத்தை: பரந்த உலகத்தாருடைய சம்பிரதாயத்தினின்றும் விடுபட்டாள். தன் நாமம் கெட்டாள்: தன் பெயரைப் போக்கிக்கொண்டாள். தலைவன்: நாயகன்; அவன்தான் சிவபெருமான்.

இது தாய்இரங்கல் துறை.

கசசு. நென்னலை: நேற்று. ஐயம்: பிச்சை. என்றேனுக்கு: என்று கேட்ட எனக்கு. வெண்காடு: திருவெண்காடு. விகிர்தனார்: கடவுள்.

இது தலைவி கூற்று. கடவுளைக் காதலித்து நாயகி கூறுவது.

பட்டுடுத்துப் பவளம்போல் மேனி எல்லாம்
 பசுஞ்சாந்தம் கொண்டணிந்து பாதம் நோவ
இட்டெடுத்து நடமாடி இங்கே வந்தார்க்கு
 "எவ்வூரீர்? எம்பெருமான்! என்றேன்; ஆவி
விட்டிடுமா றதுசெய்து, விரைந்து நோக்கி,
 வேறோர் பதிபுகப் போவார் போல,
வட்டணைகள் படநடந்து, மாயம் பேசி,
 வலம்புரமே புக்குஅங்கே மன்னி னாரே. ௧௪௭.

வெந்தார்வெண் பொடிப்பூசி, வெள்ளை மாலை
 விரிசடைமேல் தாம்சூடி, வீணை ஏந்திக்
கந்தாரம் தாம்முரலாப் போகா நிற்கக்
 "கறைசேர் மணிமிடற்றீர்! ஊர்ஏது" என்றேன்;
நொந்தார்போல் வந்துஎனது இல்லே புக்கு
 "நுடங்குஇடை மடவாய்! நம்ஊர் கேட்கில்,
அந்தா மரைமலர்மேல் அளிவண்டு யாழ்செய்
 ஆமாத்தூர்" என்றுஅடிகள் போயி னாரே. ௧௪௮.

---

௧௪௭. பசுஞ்சாந்தம்: குளிர்ந்த சந்தனம். பாதம் நோவ: திருவடி வருந்த. ஆவி...........நோக்கி: உயிரைப்போக்குவதுபோலப் பார்த்து. வட்டணை: தாளம். வலம்புரம்: திருவலம்புரம். மன்னினார்: அடைந்துவிட்டார்.

௧௪௮. வெந்தார் வெண்பொடி: சுடுகாட்டுச் சாம்பல். வெள்ளைமாலை: எலும்புமாலை. கந்தாரம்: ஒருபண். முரலா. வாசித்து. கறை: விஷம். நொந்தார்: மெலிந்தவர். இல்லேபுக்கு: வீட்டுக்குள்ளே புகுந்து. நுடங்குஇடைமடவாய்: வளைந்த அழகிய இடையையுடைய பெண்ணே. ஆமாத்தூர்: திருஆமாத்தூர்.

இவ் இரண்டு பாசுரங்களும் தலைவி கூற்றுக்களே.

நஞ்சடைந்த கண்டத்தர்; வெண்ணீறு ஆடி
நல்லபுலி அதள்மேல் நாகம் கட்டிப்
பஞ்சடைந்த மெல்விரலாள் பாகம் ஆகப்
பராய்த்துறையேன் என்றுஓர் பவள வண்ணர்,
துஞ்சிடையே வந்து துடியும் கொட்டத்
'துண்'என்று எழுந்திருந்தேன்; சொல்ல மாட்டேன்;
புன்சடையின் மேல்ஓர் புனலும் சூடிப்
"புறம்பயம்நம் ஊர்"என்று போயி னாரே. கசகூ

மருஉற்ற மலர்க்குழலி மடவாள் அஞ்ச
மலைதுளங்கத் திசைநடுங்கச் செறுத்து நோக்கிச்
செருஉற்ற வாள்அரக்கன் வலிதான் மாளத்
திருஅடியின் விரல்ஒன்றால் அலற ஊன்றி
உருவொற்றி அங்கிருவர் ஓடிக் காண
ஓங்கினஅவ் ஒள்அழலார் இங்கே வந்து
திருவொற்றி யூர்நம்ஊர் என்று போனார்;
செறிவளைகள் ஒன்றொன்றாச் சென்ற வாறே. க௫0.

கசகூ. பராய்த்துறை : திருப்பராய்த்துறை என்னும் ஊர். துஞ்சிடையே : நான் தூங்கும்போது. துடி : உடுக்கு. துண் என்று : அதிர்ச்சியடைந்து. சொல்லமாட்டேன் : என்ன நடந்தது என்று சொல்லவே மாட்டேன். புறம்பயம் : திருப்புறம்பயம். "புனல் அரங்கம் ஊர் என்று போயினாரே" என்பார் திருமங்கையாழ்வார்.

இப்பாடலும் காதலிப் பேச்சே.

க௫0. மரு : மணம். துளங்க : அசைய. செறுத்து : கோபித்து. செரு : போர். அரக்கன் : இராவணன். மாள : தொலைய. உருவொற்றி: உருவைத்தொடர்ந்து. இருவர் : பிரமன், மால். ஓங்கின : வளர்ந்த. அழலார் : நெருப்பு வடிவினர். வளை : காப்பு.

இப்பாசுரமும் திருநாவுக்கரசடிகளாகிய காதலி, சிவபெருமானாகிய காதலனை நினைந்து கூறியதே.